

BUG KASIDI I KID

BROJ

68

CENA 200 DIN

PRAVDA ZA
OBEŠENOG

SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska

Veliki nagradni konkurs

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon

PRAVDA ZA OBEŠENOG

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
PRAVDA ZA OBEŠENOG

Glavni i odgovorni urednik
Mirjana Šterijevski

Urednik
Borivoje Lošić

Lektor:
Mica Trifunović

Recenzija:
Milorad Petrović

Korektor:
Nada Maksimović

● 1987. DEN PRESS

BUČ KASIDI I KID — 68 — APRIL 1987. GODINE. CENA 200 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine« 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Krste Zlatevski, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gorko Štulović, Svetlana Mijatović. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK U Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu 60811-620-16-257310-03292. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Teks Gordon

PRAVDA ZA OBEŠENOG

Izgladneli kojot je ulagao poslednju snagu ne bi li sustigao sivog zeca koji je dugim skokovima grabio prema svom leglu. Shvativši da mu plen sve više izmiče kojot počeo da cvili i pojačao trk dok mu je pena izbijala iz otvorene čeljusti. Zec najzad stiže do svoje jazbine i brzo se provuče kroz uski prolaz. Nekoliko trenutaka kasnije pred omanjom rupom zaustavio se i kojot. Njegovo mršavo telo podrhtavalo je od napora. Spustio se na zadnje noge i seo na već topli pesak mestimično prekriven polusuvom travom i žbunjem sasparile. Kada je povratio dah, primače njušku ulazu u zečje skrovište. Osetio je miris zeca i snažno počeo da kopa prednjim šapama. Ubrzo

je morao da odustane jer je tle postalo isuviše tvrdo. Kojot stade da povraća snagu i tada do njegovih ušiju dopre mu kanje goveda i ljudski glasovi. Plašljiv po prirodi savi rep i ne osvrćući se za nesuđenim obrokom pobeže preko širokog prostranstva.

Iznad obližnjeg brežuljka prvo se pojavi tanani oblak prašine a onda se pojaviše i rogovi »longhorn« goveda, najrasprostranjenije rase u Teksasu. Stado je bilo malo, jedva da je brojalo desetak goveda. Sa strane, pored stada kotrljala su se uz svu silu škripe stara teretna kola koja su vukla dva mršava tegleća konja. Na visokom sedištu sedela je bledunjava devojka svetle kose i krupnih zele-

nih očiju. Malim, mršavim šakama stezala je kožne uzde trudeći se da zapregu i kola stalno drži na sredini puta kako bi izbegla kamenje i rupe s obe strane staze.

Sa druge strane malog stada jahao je momak od oko dvadeset godina. Odelo na njemu bilo je zakrpljeno na nekoliko mesta, a izbledeli šešir kome niko više ne bi mogao da odreći boju, visio je momku i iznad čela i sa strane. Momak je svaki čas izmahivao velikim bičem od bivolje žile i terao stado da pođe malo brže.

— Polako, sinko, marva je ionako već na kraju snage, ne teraj je brže — opominjao ga je prosedi čovek koji je pogrbljeno sedeo na sedlu. — Do kuće nam je ostalo još malo.

Momak htjede nešto da odgovori, ali samo odmahnu glavom i pođe do kola. Iz bureta koje je bilo zakačeno sa strane dohvati limenim lončetom vodu i otpi veliki gutljaj. Istog časa ispljunu mlaku i prašjavu vodu.

— Done, izdrži još malo. Znam da si umoran ali samo još malo pa smo kod kuće — oslovi ga devojka sa sedišta.

— I to mi je kuća. Neki ljudi u onakvim šupama ne drže ni stoku. I to mi je neki život.

Naša jadna majka platila ga je glavom. A, ti? Kakva budućnost tebe čeka u ovoj pustoši, hajde reci?

Momak je govorio tiho, ali mu je glas bio nabijen pritajenim besom, razočarenjem i beznadom.

— Tiše brate da te otac ne čuje. Nije on kriv što nam ništa ne ide od ruke. Prošle godine suša nas je ojadila. I sam znaš da su svi naši mali susedi tako prošli. Tata je mislio da će nam ovde biti bolje. Ko zna da mama nije...

Pri pomenu majke devojci na vreše suze na oči i ona okrete glavu na drugu stranu.

Otkako je pre dve godine njihova majka umrla u teškim mukama od sušice kao da se sve urotilo protiv male porodice Garfild. Prvo je Don Garfild pao sa staje kada je pokušavao da sam popravi krov koji je oluja odnela jedne noći. Taman se oporavio kada im je puma zaklala nekoliko junadi. Posle toga stigla je suša i zbrisala im ostatak stada. Otac i sin čitave godine radili su kao najamnici kod bogatih rančera a Sara Garfild, osamnaestogodišnja devojka, prala je i krpila odeću ostalih jahača. Tako su konačno sakupili dovoljno para da kupe ovo malo stoke i vrate se

na ranč na kome nisu bili čita vu godinu. Niko od njih troje nije to glasno rekao ali svako se sa strepnjom pitao da li je uopšte nešto ostalo od brvnare, staje i malog senika. Don Garfield je doduše u dva tri maha, koristeći slobodno vreme, obila zio imanje i tada je još sve bilo u redu. Ali poslednji put je bio na imanju pre tri meseca.

Tom Garfield, koji je i inače bio tih i povučen čovek gotovo se sasvim uvukao u sebe posle ženine smrti. Gledao je kako se njegova deca muče pored njega i bilo mu je teško. Najviše se brinuo zbog Sare koja je bila nežna. Još više ga je pogađalo to što su oboje sve te gobe trpeli bez reči protesta. Često je pomišljao da digne ruke od svega i vrati se negde na istok. On i Don bi mogli da se zaposle u nekoj od sve brojnijih fabrika, a Sara...

Međutim, deca nisu htela ni da čuju da se vrate na istok. Oboje su voleli zapad njegova prostranstva, slobodu koju je nudio, nadu koja je uvek bila prisutna.

»Možda će ovog puta biti bolje sreće«, pomisli prerano ostareli pedesetogodišnjak. U stadu je imao sedam steonih krava. Oko brvnare je bilo nekoliko dobrih pašnjaka na kojima je

najverovatnije zbog podzemnih voda uvek bilo zelene, sočne trave. Stado će brzo da se oporavi a onda će iz dana u dan da bude sve uhranjenije. Svaki novi kilogram značiće nekoliko dolara više. Već idućeg proleća moći će da izdvoji nešto stoke za prodaju.

Tom Garfield se prepusti maštanju i svim mogućim kombinacijama. Tako je zaboravio na surovu stvarnost.

Dva sata kasnije sa jedne uz višice ugledaše krov brvnare i odbrise ostalih zgrada među gustim krošnjama topola i javora. Bila je to prava oaza u pustoši koja se pružala svuda okolo i unedogled. Dolina je ostala nenastanjena najverovatnije zbog svoje zabačenosti. Do najbližeg naselja trebalo je jahati najmanje dva dana a tek s one strane Karoline, tog najbližeg, nase lja redali su se manji i veći rančevi. Porodici Garfield odnosno Tomu, to ni najmanje nije smetalo jer je bio povučen.

Sa velikim zadovoljstvom konstatovao je da su zgrade uglavnom u redu i da osim štete koju je naneo vetar, nekih većih oštećenja nije bilo.

Sav ukočen siđe iz sedla i rukama podupre ukočena leđa. Don Garfield takođe sjaha pošto je uterao goveda u mali ko

ral, a onda pođe da pomogne Sari da siđe sa kola. Devojka je, međutim, već skočila na zemlju i sada je pošla pravo prema kući.

— Saro, pažljivo. Možda se neka zmija dovukla u kuću otako smo je napustili — opomenu je brat.

Devojka stade i sačeka da joj brat priđe pa onda zajedno kretoše u kuću.

Don Garfild nije nosio kolt. Ne zato što nije voleo već jednostavno nikada nisu imali dovoljno para da ga kupe. Imali su samo jednu staru pušku koju je uglavnom nosio Tom. Don je za pojasom nosio veliki nož i to mu je bilo jedino oružje. Pre nego što je otvorio vrata on dohvati štap koji je stajao naslonjen pokraj vrata i tek onda zakorači.

Njegove sumnje nisu bile bez osnova. Taman je zakoračio u prostoriju kad začu karakteristično zveckanje zvečarkinog repa. Sara vrisnu prestrašeno kad joj pogled pade na oveću, sklopčanu zmiju, ali ućuta kad je Don pomeri u stranu.

Zmija je izdigla glavu za dva desetak santimetara od svog metar i po dugog tela. Oči su joj čudno svetlucale na zračku sunca koji se probijao kroz poluotvorena ulazna vrata. Račva-

sti jezik je palacao. Još nije bila sasvim budna i spremna da napadne, ali je uljezu davala na znanje da je ova prostorija njeno carstvo.

Mladi Garfild je imao dosta iskustva sa zmijama. Prišao je još dva koraka a onda desnu ruku sa štapom pomeri u stranu, u visini struka. Levom rukom počeo da pravi pokrete kao da će da kidiše na gmizavca. Zvečarka se sada sasvim razbudila i počeo da sikće spremajući se da zagriže u tu preteću ruku. Istog časa kada je njeno vitko telo sunulo kroz vazduh momak se izmače i snažno zamahnu štapom. Udarac je bio tako silovit da je tvrdo drvo, kao oštrica mača prekinula zmiju na dva dela. Dok se gornji deo sa glavom još upinjao da krene napred stiže i drugi udarac. Razmrskane glave zvečarka odlete čak do zida brvnare.

Momak priđe, pokupi iskoman dano telo i iznese ga u dvorište.

— Sada smo ponovo mi vlasnici kuće — reče smejući se.

Pola sata kasnije goveda su pila svežu vodu a Don se veselo umivao u dubokom koritu ispred staje.

Kada je sunce već bilo s one strane ustalasnih bregova iz dimnjaka na brvnari zaigra dim

a kroz vrata do dvojice muškaraca dopre miris pečenog hleba i pržene slanine. Iako skromna, večera im se učini kao prava gozba. Kasnije, dok je Sara spremala po kući otac i sin izdoše pred brvnaru. Tom zapali staru lulu a Don dohvati neku travku i poče da je grička.

— Znam da tebi i Sari ovde nije ni lako ni mnogo lepo. Znam da teško radite, pogotovo od kako je moja jadna Meri otišla gore. Pomišljao sam i na to da odemo negde... ne znam ni sam gde, ali ovo je ipak naše. Ovo je vaš dom. Nadam se da će nam jednog dana krenuti i da se vas dvoje nećete mučiti kao ja i vaša majka kao što se sada mučite. Ne, ne prekidaj me — reče kad Don pokuša da ga prekine.

Iako mu je bilo teško, iako je toliko puta u mislima skakao u sedlo i u besnom trku napuštao ovu dolinu, Don nije mogao da gleda oca kako sebe krivi zbog nedaća.

— Oče, nije sve tako crno, nas dvoje...

— Sačekaj, nisam još sve rekao. Ovog puta jevtino smo došli do dobre stoke. Onaj kockar dao nam je za bagatel a jer nije znao šta će sa njom.

Potvrdu dođuše nismo dobili ali svejedno. Imamo svedoke da smo je pošteno kupili. Dakle, računam da ćemo vrlo brzo uvećati stado, a onda će nadam se krenuti nabolje.

Don pogleda prema koralu. Posmatrajući premorenu stoku koja je u poslednjih nekoliko dana dosta izgubila na težini, nije baš bio ubeđen u očevu tvrdnju. No, kako nije imao drugog izbora prepustiće vreme nu da pokaže da li je otac u pravu ili ne.

— Da, oče, i ja osećam da si ovoga puta napravio dobar posao. Koliko sutra stavićemo naš žig a onda ću da ih oteram na donji pašnjak. Bilo bi čudo da se pored onoliko trave ne ugoje.

Otac i sin su razgovarali još neko vreme uglavnom o tome šta na imanju treba popraviti, šta uraditi.

Kada su ponovo ušli u kuću sve je bilo sređeno. Sara je oprala posuđe, spakovala namirnice koje su doneli sa sobom i sada je pripremala ležajevе. Ona je spavala u jednoj sobi a Tom i Don u drugoj. Sa prvim mrakom sve troje su već bili u postelji.

*
* *

Nekako u isto vreme kada su tri člana porodice Garfield stigli na svoje malo imanje, dvojica jahača besomučno su terala svoje penom okupane konje. Nalazili su se kojih petnaestak kilometara dalje, prema severoistoku. Još pre dva sata imali su okršaj sa grupom konjanika koja je jahala njihovim tragom punih pet dana. Iskoristivši metež koji je nastao kada se u nekom klancu između njih i njihovih gonilaca survala lavina kamenja, dvojica jahača su pobegla dalje.

— Ako ovako nastavimo konji će popadati pod nama — javi se momak plave, nešto duže kose, tankih negovanih brkova i hladnih plavozelenih očiju.

— U pravu si Kide. Vreme je da stanemo i dobro odmorimo životinje — uzvрати drugi jahač, skidajući šešir, neku mešavinu polucilindra i klasičnog šešira.

Bili su to Buč Kasidi i Sandens Kid koga je malo ko poznavao pod njegovim pravim imenom Hari Longbaf. A, on je to ime upisivao svaki put kada bi odseli u nekom od hotela širom Zapada. I tako dok su

šerifi pregledali knjige gostiju tražeći među njima imena poznanika niko nije sumnjao da se pod imenom Longbaf krije momak poznatiji kao Sandens Kid.

Ugledavši skrovito mesto među stablima javora njih dvojica okretoše konje na tu stranu. Nekoliko trenutaka kasnije ležali su na mekoj travi pokušavajući da povrate dah.

— Šta misliš koliko će im trebati da ponovo naiđu na naš trag? — upita Kid pošto je povukao dim iz tanke cigare.

— Ko zna, možda čitav dan, a možda nikada više i ne krenu za nama — uzvрати Buč.

Kada ga Kid začuđeno pogleda on nastavi.

— Video si i sam da su u poteri najbrojniji bili građani. I sam dobro znaš da oni nisu navikli da se mnogo lomataju jašući. Čudi me da su i ovoliko izdržali. Koliko nas već jure? Pet dana, zar ne?

Kad Sandens klimnu potvrdno glavom posle kraćeg promišljanja, Kasidi nastavi.

— Ona lavina je, nadam se, ubila i poslednju trunku volje u njima. Dakle ako onaj bandoglavi zvezdonosac odluči da nastavi, za nama moraće to da učini sam ili u najboljem slučaju u pratnji svoja dva za-

menika. No i njima će trebati bar dan, a možda i više da nađu put iz onog klanca, a zatim otkriju na koju smo stranu krenuli.

Čini se da je ovakav odgovor zadovoljio Kida jer namače šešir na oči i prepusti se dremežu. Kasidi učini isto. Dok je to nuvo u san počeo da se smeška prisećajući se kako im se pre pet dana ona gomila para sama ponudila.

Bilo je to ovako. Dok su se truckali vozom sa severa Teksasa prema središtu države čuli su kako se neki debeljko hvališe svom saputniku kako sada radi u dobroj firmi. U poverenju, jer je bio siguran da ih niko od usnulih putnika ne čuje, reče mu kako istim vozom prenosi dvadeset hiljada dolara namenjenih filijali u Ki—Vestu.

Sandens Kid baci kratak pogled ispod oboda šešira kako bi upamtio lik debeljka a zatim pogleda Buča. Ni ovaj nije spavao i sve je čuo.

Kada je narednog jutra voz stigao u Ki—Vest dvojica odmetnika napustiše kupe i kretuše za debeljkom koji je žurio okrećući se svaki čas prema obližnjoj zeleno okrećenoj zgradi.

Bilo je prosto smešno kako su se lako domogli torbe sa no

vcem — ali sve ostalo nije bilo za smejanje. Naime, čim su se odmakli nekoliko koraka od isprepadanog debeljka on poteže skriveni kolt i derući se iz sve snage počeo da puca za njima. Iako ta pucnjava nije mogla da ih ugrozi bila je dovoljna da uzbuni prolaznike. Ubrzo se pojavio i šerif sa zametnikom — a onda je nastao pravi pakao.

Samo zahvaljujući ubitačnoj vatri Kidovog kolta dvojica odmetnika su uspeli da se izvuku. Dok su šerif i njegovi ljudi žurili da nađu skrovište, Kasidi je brzo odabrao dva konja vezana ispred saluna. Iskoristili su kratko zatišje, bacili se u sedla i pojurili prema izlazu iz grada. Stigavši do poslednje kuće Kid skoči iz sedla i izvuče pušku. Isto učini i Buč. Kada se nešto kasnije negde na sredini naselja podiže oblak prašine a prvi jahači pojaviše — njih dvojica otvoriše vatru. Buč je gađao iznad jahača ali je zato Kid pucao u ljude. Nastade komešanje, njiska konja i psovke ranjenih ljudi. Šerif još jednom naredi da se povuku, a dvojica odmetnika pojačaše i brzim trkom nestadoše sa vidika onih koji su ih gonili.

Šerifu, međutim, nije trebalo mnogo vremena da ponovo okupi ljude, odabere one najsposobnije i nastavi poturu.

Od tog jutra pa narednih pet dana potera je neprekidno bila iza leđa dvojice odmetnika. Samo zahvaljujući Kasidijevoj snalažljivosti i poznavanju terena odmetnici su uspevali da održe rastojanje. Ipak, petog dana potera ih je sasvim pristigla uhvativši ih gotovo na spavanju.

Možda bi tog dana bila okončana karijera poznatih odmetnika da jedan nestrpljivi član potere nije hteo da se proslavi. Umesto da sačeka da šerif da znak za napad, pošto opkole odmetnike taj čova je ispalio brzo nekoliko metaka načinivši pri tom samo nekoliko nepotrebnih rupa u vazduhu.

Buč i Kid odmah uhvatiše bolji zaklon i tada počeo monotono prepucavanje. Niti su Buč i Kid mogli da napuste zaklon i krenu dalje niti su članovi potere imali hrabrosti da krenu u odlučni juriš.

Razrešenje situacije došlo je neočekivano. Nekoliko kuršuma koji su se odbili od okolnog stena pogodilo je gomilu kame-nja. Kada je oslonac bio pomeran gomila počela da se kotrlja nizbrdo povlačeći za sobom pra-

vu lavinu. Kid odmah shvati šta se dešava pa ispali još nekoliko hitaca ispod gromada koje su »visile« na stranicama kanijona.

Nastao je zaista pravi pakao. Uz zaglušujuću tutnjavu tone kamenja sručiše se u uski procep podižući pri tome neprozirnu zavesu od prašine.

Kasidi podvrisnu od sreće.

Bili su već dobrih stotinak metara dalje od tog mesta a do njih je i dalje dopirala tutnjava.

No, bez obzira na sve to oni poteraše konje punim trkom kako bi načinili što veći razmak između sebe i potere.

Sada, kada su bili svesni da će šerifu i njegovim ljudima trebati najmanje dan-dva da nađu neki drugi put, a zatim otkriju i njihove tragove, dvojica odmetnika odlučili su da se dobro odmore i daju konjima priliku da predahnu i povrate snagu.

*
* *

Još dvojice ljudi čije će se sudbine preplesti sa porodicom Garfield i dvojica odmetnika, istog tog dana krenulo je pu-

tem koji je neka viša sila odredila.

Pit Taunsend koga su susedi oslovljavali titulom »pukovniče« besno je šetkao preko, kamenom obloženog poda, svoje radne sobe. Nekoliko koraka dalje oborene glave stajao je njegov jedinac Džoša.

U salunu koji je nosio zvučno ime »Kraljica Teksasa« Fil Konors je sedeo za stolom u uglu i mirno ređao pasijans. Ovaj kockar je stigao u Karolinu pre dve nedelje i sa promešnjivom srećom igrao u društvu mesnih kockara i viđenijih ljudi. Najveći dobitak donela mu je partija sa neiskusnim Džošuom Taunsendom. Iako je znao sijaset trikova nije morao da pribegne ni jednom od njih. Nije čak ni blefirao. Momak je jednostavno bio prava »ovca« kada je reč o pokeru i kockar ga je s lakoćom opelješio.

— Hej prijatelju — oslovi ga barmen. — Mislim da ti se crno piše. Stigao je pukovnik Taunsend sa onim svojim razmaženim sinom.

— Pa šta ako je stigao? Moгу obojica da sednu preko puta mene i obojicu ću da nadiigram — reče Konors.

— Sumnjam, prijatelju. Pukovnik igra drugu igru, a u njoj si ti bez šansi.

Barmenove reči su još uvek lebdele u vazduhu kad se dvokrilna vrata širom raskriliše i u salun banu visoka figura bogatog rančera. Za njim, gotovo bojažljivo, uđe i Džoša. Levo i desno od vrata stadoše dvojica revolveraša dok je treći stajao uz pukovnika. Kada Džoša na očev upitni pogled pokazao glavom ka stolu za kojim je sedeo Konors, pukovnik naredi kratko.

— Razorujaj ga!

Istog časa njegov telohranitelj Tim Preskot poteže kolt i u dva skoka se nađe kraj kockara. Grubo ga zgrabi za oko vratnik i podiže uvis.

— Hej, kravaru, polako. Šta misliš?...

Kockarevo negodovanje nije imalo nikakvog efekta. Još se nije ni snašao a već je bio razoružan i pretresen. Tek tada Preskot ga pusti i pomeri se u stranu. Pukovnik priđe i stade ispred Konorsa.

— Dakle tako, momče. Moja reč za tebe ne važi. Mene slušaju svi ljudi u okolini samo moj rođeni sin to ne čini. Pa lepo isteraću ja te bubice iz tebe.

— Ali tata, pa to je bila samo igra... a onaj kockar je varao...

— Tišina! — dreknu sedoko si rančer.

Seo je u visoku fotelju od crne kože i počeo da gricka kraj sedog brka. Činio je tako svaki put kada je bio zamišljen. Posle nekoliko minuta po diže pogled.

— Kažeš varao te je, ha? Dobro. To će da plati. Niko ne može da prevari jednog Taunsenda a da to ne plati. Skupo. Hajde, idemo u Karolinu. Nadam se da je ta uštva još uvek tamo.

Momak htede da se uspravi, ali nije se usudio. Strepeo je od onoga što će se dogoditi u gradu. O nekoj prevari nije bilo ni reči. Igrao je slabo i izgubio. Prvo je izgubio sav džeparac a zatim i deo krda koje je po očevom nalogu doterao do železničke stanice. Nije to bilo od značaja za prebogatog ranč njegovog oca, ali pukovnik je imao svoje zakone i svo je norme ponašanja.

Čim se pukovnik pojavio u dvorištu, jedan Meksikanac požuri da dovede osedlanog konja. Bio je to zakon. Jedan konj je uvek morao da čeka osedlan u štali.

Kada se popeo u sedlo pukovnik viknu:

— Keri, Tomsone, Preskote — za mnom.

Trojica mršavih, mračnih ja haća istog časa pojuriše do svo

jih konja. Pet minuta kasnije mala povorka izjaha kroz kapiju velikog ranča. Put koji je vijugao kroz ravnice vodio je pravo u Karolinu.

Tri sata kasnije ušli su u naselje. Prolaznici koji su videli namršteno lice bahatog rančera požuriše da se sklone sa ulice.

— Moj dečak kaže da si mu na prevaru uzeo neke pare i deset grla stoke. Vraćaj to ovamo — reče i pruži šaku.

— Nije istina, tvoj balavac laže — povika Konors ali ga istog trena pogodi snažan šamar.

— Ni jedan Taunsend nikada ne laže. Ovu uvredu ćeš sku po da platiš. Ljudi, znate šta se radi sa varalicama ovde kod nas.

Njegovi momci se samo zlu rado nasmešiše. Keri i Tomson odjuriše nekud iz saluna.

— Slušaj, rančeru, ja nisam varalica. Ali, evo, da ti pokažem da mi do tvojih para nije stalo vratiću ovom žutokljuncu sve što je izgubio. Što se tiče goveda njih sam prodao...

— Zaveži varalice. Sad je kasno za sve. Platićeš mi.

Pukovnikov glas je bio hladan, nekako piskutav. Oči mu zaiskriše nekim čudnim iskricama u kojima kockar Fil Ko-

nors prepoznade znake ludila. Sav se naježio.

— Gazda sve je spremno — obavesti Taunsenda njegov revolveraš Keri.

— Vodite ga — reče pukovnik kratko i krete ispred ostalih.

Na ulici nedaleko od saluna stajalo je bure katrana. Ne verujući sopstvenim očima Konors počeo da odmahuje glavom. I kada mu na silu svukoše ode lo ostavljajući na njemu samo gaće — nije mogao da poveruje da će mu se desiti ono što sledi.

Mlatio je i rukama i nogama braneći se, ali ga onda pogodi drška kolta tačno iza uva i on klonu.

Tomson i Keri ga dohvatiše i kljuknuše u bure sve do brade. Kada su ga izvukli neko donese pregršt perja i baci ga na katroanom prelevenog kockara.

Neki prolaznici su se smejali, drugi žalosno odmahivali glavom a treći su okretali pogled na drugu stranu i odlazili svojim poslom.

— Nosite ga iz grada — naredi pukovnik.

Tako je neslavno okončana kockarska karijera Fila Konorsa. Nikada ga više niko nije video ni u Krolini ni u Tek-

sasu. Nestao je bez traga i glasa.

— Sada da vidimo ko je taj ko se usudio da kupi ukradenu stoku sa našeg ranča — reče Taunsend kada su se ponovo našli u salunu.

Pitanje je zvučalo kao naređenje. Zato je i odgovor stigao veoma brzo.

Tog trenutka nad porodicu Toma Garfilda se nadnela velika tamna senka.

Senka smrti.

— Keri, otprati Džošuu kući i povedi još dva momka da vrate našu stoku. Čekaću vas ovde. Krećemo ujutru — reče Taunsend.

Džošua pokuša da se dodvori ocu izigravajući oštrog momka i zato reče.

— Oče, ako dozvoliš ja bih pošao sa momcima i vratio naša goveda, Ipak sam ja... pogrešio — reče tiho kako bi ga čuo samo pukovnik.

Pit se zagleda u sina i razočarano zavrte glavom.

— Ne, dečake, ti ideš kući i čekaj me tamo. Pazi da sve bude u redu kad se vratim.

Keri se pritajeno nasmeja. On uopšte nije podnosio gazdinog razmaženog jedinca i ovakvi gazdini postupci prema Džošui bili su za njega prava poslastica.

Narednog jutra Pit Taunsend krete prema jugu u pratnji Pre skota, Tomsona, Kerija i dvojice običnih kaubojja. Znao je gde treba da ide. Njegovi doušnici su znali sve ono što je njega interesovalo.

Jahali su polako jer su znali da ih žrtva ne očekuje.

Kada je palo večer, ulogorili su se na nepunih pet kilometara od malog ranča. Mogli su da stignu iste večeri, završe posao i vrate se. Da, mogli su ali je pukovnik želeo da uživa u sva kom trenu poduhvata koji je preduzeo.

— Keri, probudi me u zoru. Tada idemo dalje — reče pre nego što se uvio u ogrtač i okrenuo leđa svojim ljudima.

*
* *

Nešto neodređeno, neka nede finisana opasnost negde u dvorištu natera Toma Garfilda da otvori oči. Napolju je još uvek bio mrak. Sivilo zore tek je počelo da se javlja na istoku. Tom ustade, brzo navuče pantalone i trudeći se da ne probudi Dona koji je i dalje spavao polako izađe u dvorište.

Nije mogao da primeti ništa određeno, ali onaj isti osećaj i dalje je bio prisutan. Već je hteo da se vrati u brvnaru kad začu jedva čujni topot kopita. Zagledao se u blagu kosinu kojom se put spuštao prema njegovom dvorištu. Kao utvare iz jutarnje izmaglice i sivila zore izroniše jahači. Tom brzo počeo da ih broji: petorica. Ništa nisu govorili. Ni jedan preteći pokret. Ništa. Samo je to pot kopita postajao sve čujniji.

Tom počeo da se osvrće oko sebe. Umalo da poviče ime svoga sina ali odluči da sačeka. »Ko zna možda su ovo samo prolaznici«, pomisli. Ipak, krete natraške kako bi dohvatio pušku koja je uvek stajala na klinu iznad dovratka.

Ohladi se kad oseti na slabini pritisak hladnog metala. Nije se usudio ni da pokrene glavu.

— Pametan si ti matori... tako je najbolje. Sad kreni i dočekaj goste — začu podsmešljiv šuštav glas iza svojih leđa.

Nepoznati ga grubo gurnu i Tom posrnu nekoliko koraka.

— Gde je moja stoka — pro sikta pukovnik Taunsend.

Tom nabra obrve.

— Tvoja stoka? Kakva tvoja stoka? Zašto bih ja morao

da znam nešto o tvojoj stoci?
— reče oštrim glasom.

Nepoznati koji je stajao iza njegovih leđa grubo ga udari drškom kolta između plećki. Tom pade hvatajući vazduh koji mu je do poslednjeg daha izleteo iz pluća. Kada je najзад uspeo da udahne on se diže.

— Šta ovo znači? Ko ste vi uopšte? Gubite se sa mog imanja! Odmah!

Nov udarac pogodi ga gotovo na isto mesto. Ovoga puta ostao je duže na zemlji.

Njegova ćerka i sin još uvek ništa nisu čuli.

— Gazda, proverio sam. Stoka je na broju, eno je tamo u koralu — obavesti Keri svog poslodavca.

Pukovnik samo klimnu glavom. Pošto se osvrnuo oko sebe on ugleda razgranatu topolu nedaleko od staje.

— U redu momci, podignite ga tamo — reče i pokaza na dugu podebelu granu koja se nalazila na oko dva metra iznad zemlje.

Kauboži se samo zgledaše a trojica revolveraša pohitaše da obave dobijeno naređenje.

Kada je došao sebi Tom Garfild se nalazio na leđima nečijeg konja, ruku vezanih na leđima — i sa omčom oko vrata.

— Ljudi... bože moj... nećete valjda... zašto... zašto?

Pit Taunsend mu ništa ne reče. Njegove oči počele su da sijaju istim onim ludačkim sjajem kao onda kada je naredio da bace u katran nedužnog kokara. Samo ovog puta taj sjaj je bio još jači.

— Znaš ti dobro zašto. Ukrao si moju stoku a za to ja vešam — reče suvo.

Tom otvori usta da nešto kaže ali ga je ono što je čuo jednostavno paralisalo. Ipak uspe da promuca.

— Ništa nisam ukrao... goveda sam kupio od nekog kokara... imam svedoke...

— Završite sa tim. Ne mogu više da ga slušam — reče Pit i dade rukom znak svojim momcima.

Tom tada shvati da je došao do kraja. Zato odluči da pozove sina u pomoć.

— Done... sine... upomoć!

Njegov glas odjeknu kao grmljavina u tišini praskozorja. Don se trže iz sna. U prvi mah pomisli da sanja, ali očev glas odjeknu još jednom. Momak skoči sa krevata i pojuri prema vratima. Kada je ugledao nepoznate jahače i oca na leđima tuđeg konja, sa omčom koja se sablasno leljala u sivilu dana koji se rađao — mo-

mak dohvati pušku i pojuri u dvorište. Nije ni primetio Saru koja je takođe ustala i stajala pored malog prozora.

Onako u trku Don zateže ko kot na staroj pušci.

Tri stvari su se dogodile u istom trenu. Keri koji je bio prvi okrenut Donu poteže ko-lt i ispali metak na momka po godivši ga sa strane po glavi. Momak tresnu. U istom trenu preplašeni konj ispod Toma Garfilda skoči — i nesrećnik ostade obešen o debelu granu.

Sara kriknu i istog časa izgubi svest.

Ljudi su u nastaloj tišini po smatrali telo kako se ljulja na kraju konopca. Neko vreme vladala je zlokobna tišina.

Konačno posle čitave večnosti, sav drhteći kao u žestokoj groznici Pit Taunsend reče drhtavim glasom.

— Poterajte naša goveda a ovo zapalite. Sve!

Desetak minuta kasnije goveda počеше da trče uplašena vatrom koja je sve brže gutala drvene zgrade. Kauboji pohnataše za stokom a revolveraši se okupiše oko svog poslodavca.

Pit baci još jedan pogled na obešenog a zatim ovlaš pređe preko tela mladića i devojke koja su ležala na dvorištu.

Onda bez reči obode konja i pojuri uz blagu kosinu.

Iza njega ostala je smrt.

Nevino obešen čovek.

Ranjeni momak koji je pohitao da pomogne ocu — i devojka kojoj srce umalo nije prepuklo kada je videla kako joj se otac zaljuljao na kraju konopca i kako joj brat pada okrvavljene glave.

Pit Taunsend se više ni jednom nije osvrnuo. Za njega je sve bilo prošlost. Svojoj bolesnoj sujeti i zamućenom mozgu pokazao je još jednom da je on zakon.

Tri života manje na ovom svetu, uzeta njegovom rukom, za njega nisu ništa predstavljala.

Sunce je već uveliko obasjavalo okolinu kada se Sara Garfild vratila iz nesvesti. Neko liko trenutaka je zurila ispred sebe kao da ne može ničega da se seti, ali joj pogled uskoro stiže do oca koji je nepomično visio obešen o granu topole i ona još jednom kriknu. Skočila i potrčala prema nesrećnom Tomu, ali kada je ugledala njegovo potamnelo lice, isplažen

jezik i izbuljene oči shvati da njenom ocu niko više ne može pomoći.

Okrete se tada Donu koji je još uvek ležao na istom mestu. Rana na glavi više nije krvarila ali momak je bio bled i ne pomičan. Devojka mu priđe, kleče pored nepomičnog tela i stavi bratovljevku glavu sebi u krilo.

— Ne... Done... ne i ti.. molim te... Done — tiho je jecala.

Njene suze okvasiše blede lice onesvešćenog ranjenika. Da li zbog tih suza ili oštrog dima koji je još uvek lebdeo nad opustelim dvorištem, tek momak zaječa i lagano otvori oči. Sara vrisnu od radosti i naglo ga podiže. Od tog pokreta momku se ponovo smrкну pred očima i on se još jednom onesvesti.

Ovog puta devojka je postupila kao zrela žena. Potrčala je do bunara, zahvatila vode, a zatim pocepavši podsuknju napravi nekoliko traka. Brzo je oprala duboku brazdu na slepoočnici Dona Garfilda a zatim je, pazeći da ga ne ozledi, previla ranu.

Nekoliko minuta kasnije i posle nekoliko gutljaja vode Don otvori oči.

— Šta je bilo? Gde je otac?

Ko su oni ljudi? — počeo brzo da zapitkuje.

Umesto odgovora ugleda suze na sestrinom licu. Polako se priđiže i sede naslonivši se na stablo. Samo korak dva dalje ugleda očevo ukrućeno telo. Bespomoćno stisnu pesnice.

Kada je posle izvesnog vremena smogao snage on ustade. Izvadi nož iz pojasa i preseče laso na čijem je kraju visio njegov otac. Pažljivo prihvati telo i nežno ga položi na travu. Dugo se mučio oko čvrsto pritegnute omče i konačno je preseče nožem.

— Da li si upamtila nekog od njih — upita Saru kada su obukli Toma.

Devojka odrečno zavrte glavom.

— Prokletnici. Sve su spalili. Nemam od čega ni sanduk da mu napravim. Moraćemo da ga zakopamo bez sanduka — reče Don besno pogledajući zgariste.

I zaista plamen je progutao sve što je dohvatio. Ništa od ono malo stvari kojima je porodica Garfild raspolagala nije ostalo. Don ipak na mestu gde je nekada bila šupa nađe lopatu i kramp.. Vešto je napravio nove držalje i sada je bar imao čime da iskopa a zatim zatrpa grob.

Kada je tužna ceremonija bila završena on kleče pored sestre koja je tiho izgovarala reči molitve. Dugo su stajali tako jedno uz drugo gluvi i slepi za sve oko sebe.

Zato nisu ni primetili dvojicu jahača koji su ih posmatrali već više od pet minuta.

Kada su konačno ustali jedan od jahača se nakašlja. Nije silazio sa konja ali je zato skinuo šešir.

— Izvinjavamo se što smo ovako upali na vaše... hm, ima nje. Moj prijatelj i ja videli smo dim odozgo sa brda. Eto, pomislili smo da je nekome možda potrebna pomoć pa smo došli — govorio je Buč uljudnim tonom.

— Nama nije potrebna ničija pomoć. Najbolje će biti ako odmah napustite naše ima nje — grubo mu uzvratila Don.

— Možda tebi nije potrebna pomoć, momče, ali toj mladoj gospođici sigurno jeste — umeš se Kid i siđe sa konja.

Don pokuša da se domogne puške koja je ležala naslonjena preko jednog oborenog stabla ali ga glas plavokosog momka zaustavi u pola pokreta.

— Momče, puška ti nije potrebna. Uostalom ne bi ni stigao da je dohvatiš. Shvati da želimo da vam pomognemo,

bar malo, a zatim... snaći ćete se već nekako — opomenu ga Sandens.

Sara se obesi obema rukama o bratovljevku ruku i Don se smiri.

— Ne mogu da vas pozovem u kuću jer nje kao što vidite više i nemamo. Ne mogu da vam ponudim ni piće ni jelo. I to je otišlo...

Kid podiže ruku.

— Hvala, na dobroj želji. Hladna voda iz onog bunara koji sam video tamo dole, biće sa svim dovoljna — reče revolveraš na veliko Kasidijevo čuđenje.

Ovakav odgovor i pre svega ton kojim su reči bile izgovorene umiriše Dona i on im dade znak da krenu ka bunaru. Pošto su se napili vode on im ispriča šta su preživeli u osvit toga dana. Dok je Don pričao njegova sestra ponovo zaplaka kao da je sve one jezive slike još jednom videla ispred sebe.

Buč Kasidi je nešto mumlao okrećući glavu u stranu. Za to vreme Sandens Kid, koji je iz bisaga na sedlu izvađao flašu konjaka povuče gutlja, a zatim besno opsova.

— Vešanje... vešanje... sve bih ja te koji vole da vešaju žive zapalio. Obesiti čovjeka i to nevinog, pred očima rđene de

ce to... to može samo ludak — siktao je plavokosi revolveraš besno.

Sara se sva naježila od pogleda njegovih, sada, ledenih zelenih očiju. Sve ono plavetnilo koje je njegovim očima davalo draž sada se jednostavno utopilo u zelenilu besa.

Don takođe zadrhta pri pogledu na plavokosog odmetnika. Takav čovek mora da je sama smrt za svoje neprijatelje, ali sigurno bi bilo lepo imati ga za prijatelja — prođe mu kroz misli.

— Ja sam se zato zakleo da mene niko neće da obes. Niko i nikad. Pre ću samom sebi da prosviram kuglu kroz mozak.

Kada se njegov bes stišao Don progovori.

— Rekoste mister, da ovo može da uradi samo ludak. Možda je onaj naduveni razbojnik i lud, ko zna. Meni je to svejedno. Idem za njim i naći ću ga kad tad. A, onda...

Sara poče da odmahuje glavom. Uhvati brata za ruku.

— Ne, Done... molim te. On je moćan. Njegovi ljudi ga slepo slušaju. Videla sam to na delu. Sam protiv njega nemaš nikakve šanse. Kao ni naš jadni otac. Poslušaj me. Hajdemo odavde, Postoji valjda neko me

sto gde su ljudi bolji, neko me sto na kome ćemo moći da živimo u miru. Molim te.

— Ne, Saro. Traži sve drugo samo to ne. Pa ja sam se pre jednog sata, na očevom grobu zakleo da ću se osvetiti njegovim ubicama. Onom dželatu pre svih. Ja to MORAM da uradim ili neću da živim. Ja tebe molim da me shvatiš — uzvрати on tiho, milujući devojčinu kosu.

Dvojica odmetnika bez reči su posmatrali ovu dirljivu scenu. Kasidi pokuša da u Kidovim očima otkrije makar nešto ali uzalud. Iznenada Kid upita Dona.

— Momče, koji je grad najbliži ovom vašem imanju?

— Karolina, mister.

— Da li je mnogo daleko ta Karolina?

— Pa, jedno dva dana jahanja.

Kid tiho zviznu kroz zube. Tek sada u pravom svetlu ugle da život kojim su brat i sestra živeli na ovom zabačenom, siromašnom ranču. Daleko od naselja, od ljudi od drugih momaka i devojaka. Zausti to da kaže, ali se seti da to, uostalom, i nije njegova briga a nije ni trenutak bio za takve razgovore.

— Nas dvojica idemo tamo. Hoćete li i vi sa nama. Možda bi trebalo da javite šerifu šta je bilo. Možda ćete naći kakav posao u gradu. U svakom slučaju nećete biti prepušteni na milost i nemilost skitnicama i zverima.

Dvoje mladih se zgledaše. Starac im je na jednostavan ali zato sasvim realan način stavio do znanja da ovde više nemaju šta da traže.

Posle kraćeg dogovaranja pristadoše da sa odmetnicima krenu u grad.

— Odoh ja da pronađem ko nje — reče momak.

— Idem i ja sa tobom. Biće lakše — ponudi se Buč a Don prihvati ponudu.

Uskoro njih dvojica pojahaše Kasidijevog konja i kretoshi prema pašnjaku. Srećom po Dona i Saru pukovnik Tausend nije imao želje da se još izživljava pa su dva tegleća konja ostala pošteđena.

Sat kasnije mladić i devojka napustiše nekadašnji dom jašući na konjima preko čijih su sapi bile umesto sedla pričvršćene kabanice dvojice odmetnika.

Nisu napredovali brzo jer te gleći konji nisu mogli da se mere sa životinjama koje su jahali Buč i Kid. Momak je to

prvi glasno rekao predveče na rednog dana.

— Mnogo vas zadržavamo. Vi imate dobre konje, a mi?

To podseti Buča i Kida na koji su način došli do konja pa se istovremeno setiše i potere. Ovako sporo kretanje samo je išlo na ruku šerifu iz Ki-Vesta.

I zaista šerif Artur Simon je nekada u isto to vreme stigao do zgarišta ranča porodice Garfield. Pored njega su sada jahala samo njegova dva pomoćnika. Iako su se mnogi članovi potere panudili da i dalje idu sa njim on ih je vratio kućama.

— Vi imate porodice i radnje. Ovo je posao za mene i moje zamenike. Hvala vam, ljudi. I ovoliko koliko ste uradili bilo je dovoljno. Samo vi idite kućama. Javiću vam se uskoro.

Kada su se rastali šerif, inače stara lutalica brzo pronađe nekakvu strmu i uzanu stazicu te je tako skratio put za čitav dan. Napredovali su sporo, reskirajući da se svaki čas strmeknu u duboku provaliju, ali su ipak napredovali. Kada su se narednog jutra spustili u dolinu zamenici odahnuše.

— Kuda sad šerife? — pitali su ga.

— Za banditima — uzvratí šerif kratko i nastavi ravno na pred.

Njegova sposobnost da se brzo orijentiše ovog puta bila je od velike koristi. Još dok su se pentrali onom samoubilačkom kozjom stazom on je motrio da ne izgubi orijentaciju. Neprekidno je mislio na položaj klanca i zato je sada tačno znao na koju stranu treba da krene. Kada je posle jednog sata otkrio još vidljive tragove dva konja bio je siguran da je na pravom putu. Našao je i mesto na kome su se Buč i Kid odmarali. Odatle do zgarišta na kome su sada stajali lako je stigao.

— Oni? — kratko upita jedan od zamenika?

Šerif odmahnu glavom poka zujući na kraj lasa koji je još uvek lelujaó na povetarcu. Ipak sjahao je sa konja i pažljivo osmotrio tragove konja. Za njega, starog tragača, ti otici na travi i mekoj zemlji bili su kao slova u knjizi. Odmah je otkrio karakteristične otiske ko njskih kopita koje je pratio do klanca i nadalje. Nije bilo sumnje da su se ljudi koje je go nio zadržali ovde. Malo teže je bilo pratiti te tragove kada su se izmešali sa tragovima gove-

đih papaka ali je onda tražio druge znake.

Nekih kilometar dva dalje od spaljenog ranča našao je opušak tanke smeđe cigare. Isti onakav kakav je našao i na zgarištu.

— Ovaj put najverovatnije vodi u neko naselje i nema su mnje da su se naši »prijatelji« uputili baš tamo. Sada možemo i mi da jašemo pravo u taj grad ili šta je već pred nama.

*
* *

Šerif Stiv Džemison je sa otvorenim odbojnošću poledao brata i sestru Garfield. Njihova bedna odeća, garežom umazana lica i neuhranjenost samo su pogoršala njegovo raspoloženje.

— Zašto bih vam poverovao? — reče grubim glasom kada je Don ispričao svoju priču.

— Zato što je to istina, šerife — brecnu se Don. Eto zašto.

— Gde rekoste da se nalazi taj vaš ranč?

— Na dva dana jahanja odavde — uzvratí Sara.

— To je znači 100 kilometara odavde. Dakle van mog okruga. Žao mi je, ja tu ništa

ne mogu. Nego, imate li gde da oedsednete? Mislim imate li novca za hotel, ili neki pansion — brzo reče naduveni čuvar zakona u Karolini?

Don odmahnu glavom.

— Sve što smo imali nestalo je u požaru.

— Onda ili nađite nekakav posao ili napustite grad. Ne trebaju mi besposličari i skitnice. Jasno?

Mladom Garfildu je ovo bilo previše. Zato prasnu gotovo na srnuvši na šerifa.

— Jedva ste čekali da nas skinete sa vrata. Sada nas još terate iz grada. Samo neće vam to lako uspeti, mister. Ja ću sam da nađem ubicu svoga oca. Sam ću i da mu presudim. Baš me briga šta vi hoćete ili nećete.

Pre nego što je Džemison uspeo bilo šta da kaže Don uhvati sestru za ruku i izvuče je iz šerifove kancelarije.

Nekoliko minuta kasnije bili su u društvu Buča i Kida. Odmetnici nisu ni morali da ih pitaju kako se završila njihova poseta uvaženom čuvaru za kona. Znali su oni odavno da je zakon rezervisan uglavnom za one koji imaju pune džepove.

— I šta sada nameravaš, Don? — upita Buč.

— Ni sam ne znam. Pokušaću da nađem neki posao. Ko zna možda nešto i nađem.

— I ja ću da potražim posao. Bilo kakav. Ja se ne bojim rada — brzo dodade i Sara.

Buč i Kid se zgledaše. Njih dvojica su do para dolazili na brz i jednostavan način. Nisu znali šta znači nemati ili šta znači crnčiti za nekoliko dolara čitav dan.

Buč pogleda Kida a onda se obrati Donu.

— Mister Garfild... Done, nas dvojica trenutno imamo para više nego što nam je potrebno. Dozvoli da vam pomognemo. Čekaj, vratićeš nam ka da budeš stao na sopstvene noge, važi?

Don prvo htede da odbije. To bi svakako i učinio da je bio sam. Ovako, morao je sestri da obezbedi bar krov nad glavom i hranu za nekoliko dana dok ne nađe posao. Zato mladić duboko uzdahnu i gotovo stidljivo klimnu glavom.

Buč brzo izvadi iz džepa već pripremljeni smotuljak dolara i strpa ga momku u šaku. Kad Don htede da prebroji novac, on mu stisnu šaku.

— Brojaćeš kasnije. Nije to ništa, taman dok se ne snađeš. Hajde sad da nešto pojedemo

i onda da potražimo pristojan smeštaj za vas dvoje.

Tako su i učinili. Još za vreme obeda Buč se raspitao kod krčmara za pristojan smeštaj za dvoje mladih.

— Pa mogu da se smeste kod moje sestre. Ona je udovica i dobro će joj doći neki dolar. Mogu kod nje i da se hrane. A, što se posla tiče, to će ići malo teže, no ipak mislim da će se i to nekako srediti.

Buč dade pare za mesec dana kirije i namignu zapanjenom krčmaru.

Viđali su se sa Donom i Saronom i sutradan.

Onda je u grad ujahao Artur Simons sa svojim zamenicama. Prvo je svratio do svog kolege i raspitao se o strancima koji su za poslednja dva tri dana stigli u Karolinu. Tako je saznao da se tu nalaze dva stranca sa nekim odrpanim momkom i devojkom.

— Ne znam ko su momak i devojka, ali njihova priča o paljevini je tačna. Moji momci i ja naišli smo pre dva dana na jedan manji spaljeni ranč. Izgleda da je tamo bilo i vešanja jer je konopac još uvek visio na drvetu. Što se one druge dvojice tiče može se desiti da su to »moji« ljudi. U sva-

kom slučaju hvala na obaveštenju, šerife — dobaci Simson i napusti lepo uređenu kancelariju svoga kolege.

— Šerife, hoćemo li odmah da ih napadnemo — upita jedan od dvojice zamenika?

— Zašto? Zar ti je dojadio život? Prvo treba da ih nađemo. Onda ćemo da se odmorimo pa tek onda krećemo u akciju. Uostalom da možda ne znaš kako izgledaju ona dvojica — podrugnu mu se šerif.

Momak otvori usta. Stvarno, niko od njih ne bi mogao da prepozna Buča i Kida jer ih niko nije ni video. Sve što su o njima znali bila je boja njihovih odela, visina — i saznaje da je jedan od njih dvojice opasan strelac.

— Shvatio si, zar ne? U redu Bene, idemo sad da se okrepimo i smestimo konje. Posle ćemo malo da pronjuškamo po gradu i potražimo naše »prijatelje«. O. K?

Ben klimnu glavom i namače šešir dublje na oči kako bi prikrrio zbunjenost.

Pošto su se dobro okrepili i smestili u hotelu urediše se a onda se podeliše i kretoše ulicama Karoline, u potrazi za polupoznatim odmetnicima.

Karolina je u to vreme već imala gotovo dve hiljade sta-

novnika i nije ni malo lako bilo na njenim ulicama naći nekoga za koga jedva znaš kako izgleda. Šerif Simons i njegovi zamenici su ipak odlučili da okušaju sreću.

*
* *

Sandens Kid je brzo zaboravio i na poteru i na sve ostalo. Sedeći u jednom od desetak lepo uređenih saluna-kockarnica uživao je u lepom društvu, bogatim partnerima i dobrom piću. Njegov šarm podjednako je delovao i na dame i na gospodu oko kockarskog stola, a stil igre i nonšalantnost već su proneli glas o njemu ulicama Karoline.

Buč je bio manje vidljiv. Kao i obično on je čuvao leđa svoje ortaku, ispijao umerene količine pića i tek uveče, posle kockanja utapao svoju žeđ za ženskim čarima kod neke od mnogobrojnih prijateljica noći.

U Karolini su bili tek tri dana a već su se odomaćili. Na Garfildove su polako počeli da zaboravljaju jer je Don dobio posao u pilani a Sara je pomagala njihovoj stanodavki oko pranja i peglanja rublja radnicima iz pilane.

Kao što rekosmo Kid je zaboravio na poteru i događaj iz Ki-Vesta. Ali Buč je i dalje bio oprezan. Zahvaljujući tome brzo je otkrio Simonsa i njegove ljude.

— Kide, danas sam na ulici sreo novog šerifa — reče Kidu.

— Kakvog novog šerifa, i ot kud znaš da je nov?

— Pa onog starog smo obojica videli. Ovaj je nov.

— Šta me se to tiče, pame tnjakoviću?

— Ovaj je izgleda došao poslom — nastavi Buč da govori uvijeno.

— Misliš da je to onaj što juri za nama — konačno shvati Sandens?

— Biće da je taj. Samo izgleda da ne zna kako izgledamo jer je dva puta prošao pored mene i nije se ni osvrnuo.

— Odlično. Onda ne moramo da brinemo.

Ipak, iste večeri imali su razloga da se zabrinu. Njihov gonilac došao je u salun u kome su sedeli u društvu lokalnog čuvara zakona. Nije proteklo mnogo vremena a Džemison je prstom pokazao u njihovom pravcu.

Sandensu je ovaj gest lokalnog šerifa promakao, ali je zato Kasidi bio budan. Simons se pravio kao da ga interesuje

sasvim neko drugi. Čak je prišao nekom čoveku za stolom iza onog za kojim je sedeo Sandens Kid i obratio mu se. Ne što kasnije napustio je lokal.

Kasidi pozva Kida rukom. Kada su se našli nasamo kraj vrata od taoleta, on mu reče šta je primetio.

— Očigledno ne nameravaju ovde ništa da započnu. Sedi dok ne završim partiju a onda idemo napolje, kroz zadnji izlaz — reče Kid i vrati se društvu za stolom.

Za to vreme Simons je sa svojim ljudima i uz pomoć šerifa Džemisona postavljao zasedu ispred vrata saluna.

— Da li postoji još neki izlaz iz saluna — upita on svog kolegu?

— Postoji jedan sa zadnje strane, ali ne vodi dalje od dvorišta.

Posle ovog kratkog razgovora nastade tišina. Ulice su već odavno bile prazne. Građani su već počivali iza zidova svojih kuća a kauboji kojih tog dana nije bilo mnogo već su se ili vratili na svoje rančeve ili su mrtvi pijani spavali gde se ko zatekao.

— Ovo čekanje se nešto odužilo — postade Simons nestrpljivo. Idem da pogledam šta se dešava unutra.

Kada je zakoračio prema salunu Buč ga ugleda sa svog mesta pored vrata. Izvuče kolt i uhvati ga za dršku. Ljudi oko stola bili su zauzeti kartama i niko nije obraćao pažnju na Buča.

Simons oprezno priđe vratima i baci brz pogled kroz naboranu zavesu. Nije bio siguran da dobro vidi pa zato polako otvori vrata i uđe. Skriven iza debelog ukrasnog stuba Buč je vrebao priliku.

Šerif iz Ki-Vesta načini korak u stranu i tada ugleda Kida. Odahnu ali odmah zatim pretrnu.

— Da li su svi na broju, šerife — začu glas iza svojih leđa.

Iako tih, glas je bio nabijen prikrivenom pretnjom. Simons pokuša da se brzo okrene ali ga snažan udarac pogodi u potiljak i on pade na pod.

— Polako prijaško — viknu Buč dovoljno glasno da ga čuju oni za stolom. Popio si malo više a ne podnosiš viski. Hajde ja ću da ti pomognem.

Govoreći to on se saže i podiže onesvešćenog čuvara zakona. Krenuo je sa njim prema stepenicama koje su vodile na sprat. Neprekidno je nešto govorio kao da razgovara sa pijancem. Najzad nestade iza je-

dne od debelih plišanih zavesa. Otvori prva vrata na koja je naišao i zadovoljno zaključio da je soba prazna. Gurnu šerifa unutra i zaključa vrata stavljajući na kvaku natpis. »Ne sme taj«. Zatim se vrati i sede iza Kida.

Sat kasnije društvo odluči da je bilo dosta i krete prema vratima. Kid sačeka da svi odu, pokupi dobitak, jednu novčanicu strpa u duboki dekolte svoje »dame« izvini se i pođe sa Bučom. Pošto je videla da su nestali u toaletu devojka odluči da sačeka svog darežljivog kavaljera. Ali čekanje se odložilo.

Isto to su zaključili i predstavnici zakona čekajući da se šerif Simons vrati i saopšti im šta je otkrio. Zato ovog puta za njim krete Džemison. Čim je otvorio vrata shvati da nešto nije u redu. Osim devojke za stolom više nije bilo nikoga.

— Hej, ljudi brzo ovamo — povika i poteže kolt.

Prestrašena devojka vrisnu kad ugleda šerifa sa koltom u rukama.

— Gde su? — povika Džemison.

— Oni... oni su otišli — zajecca devojka.

— Gde su otišli? Gde je šerif?

— Šerif... pa zar niste vi... šerif?

— Ne lupaj, droljo, govori gde su?

— Tamo su... otišli su pre desetak minuta — reče i pokazala rukom prema vratima toaleta.

U tom trenutku u salun banuše i ostali zvezdonosci. Napravili su veću galamu nego što je bilo potrebno. Tada i sa sprata do njih dopreše povici i lupanje po vratima. Pojuriše gore i Džemison otključa vrata. Na njega gotovo nalete Simons koji je pokušao ramenom da izvali vrata. Jednom rukom se držao za ranu na glavi a drugom je stiskao dršku kolta.

— Gde su, jeste li ih pohvatili?

Odrečan odgovor samo pogorša njegovu glavobolju.

Sjuriše se zatim svi zajedno prema toaletu iako su unapred znali da su ptičice koje su vrebali nekoliko sati — odlepršale.

U prilog ovom njihovom zaključku govorio je i širom otvoren prozor.

— Brzo napolje. Možda ih još uhvatimo — povika Simons.

— Ne vredi, šerife. Njih dvojica su izgleda iskusni u ovim stvarima. Moramo da priznamo

da su nas nadmudrili. Hajde da nešto popijemo, ja častim — reče Džemison pomirljivo.

Malo kasnije utapali su nezadovoljstvo u čašama viskija.

*
* *

Buč i Kid su nesmetano stigli do hotela. Kada su okrenuli ključ koji je Buč nosio sa sobom kako ne bi budili portira, Kid pogleda ortaka.

— Šta predlažeš, pametnjakoviću? Da krenemo odmah ili da se prvo naspavamo kao ljudi. Ionako smo sobu platili do kraja nedelje?

— Pa bolje da iskoristimo bar deo toga što smo unapred platili. Ko je lud da mirno spava kad ga jure dva šerifa i tri pomoćnika? — uzvрати Buč uz smeh.

Kao da se ništa nije dogodilo, legoše na udobne postelje i zaspase snom pravednika.

Iako je prethodno okrenuo ključ Kasidi pre spavanja poturi stolicu ispod kvake na vrata. Onako, za svaki slučaj.

* *
*

Don Garfild je narednog jutra ustao veoma rano. Činio je

to otkako je dobio posao u pilani. Posao je bio težak ali se isplatio. Već je zaradio za sobu i hranu za narednu sedmicu. Zato odluči da veliki deo para koje je dobio od dvojice stranaca vrati. Učiniće to čim se bude vratio s posla.

Elem krenuo je ustaljenim putem prema pilani kad u daljini na putu koji je vodio u grad ugleda poveću grupu konjanika. Posmatrao ih je neko vreme a zatim pohita na posao.

Da je znao ko jaše na čelu grupe konjanika svakako bi za boravio i posao i sve ostalo i pohitao da se naoruža.

Pit Taunsend je jahao u Karolinu na redovni sastanak udruženja stočara okruga Karolina. Bio je predsednik tog udruženja a njegova volja i reč bili su zakon za ostale stočare.

Uživao je da ih posmatra kako se trude da mu se dodvore, odobravajući svaku njegovu reč, skaćući na svaki njegov mig.

Svima je po nešto učinio, svakom pomogao na ovaj ili onaj način a nikada nije tražio protivsluge. Imao je sina jedinca i sada je tražio odgovarajuću mladu i lepu majku jednog Taunsenda.. Bilo je nekoliko kandidatkinja ali on je još uvek čekao.

Kada su stigli u grad sunce je već sasvim izgrejalo. Ostaviše konje ispred gradske štale a zatim se podeliše. Pukovnik sa predradnikom i mladim Džošuom krete prema hotelu u kome će se održati sastanak stočara a ostali momci odoše svaki na svoju stranu. Trojica revolveraša Keri, Preskot i Tomson uđoše u hotel ali se zadržase kod bara.

Kid i Kasidi su se zaista dobro naspavali i sada su se spremali da krenu dalje. Silazeći niza stepenice, kao da je bio privučen snagom nekog magnetisa Kid okrete glavu i njegov pogled sreće se sa pogledom revolveraša Preskota. Obojica osećaju ono čudno strujanje elektriciteta koje se javlja pri susretu dve sile. Preskot čak pomeri desnu ruku bliže koltu ali se u tom položaju ukoči.

Sandens Kid požuri za Bučom i uskoro nestadoše na ulici. Preskot ne izdrži nego priđe vratima da se uveri na koju su stranu krenuli. Pratio ih je sve dok nisu stigli do ulaska u gradsku štalu. Tek onda se vratio na svoje mesto.

Petnaestak minuta docnije dvojica odmetnika okrenuše leđa Karolini i krenuše dalje prema severoistoku.

— Koja je sledeća stanica na našem putu, ortače? — upita Kid.

— Ako nastavimo ovako, a mene pamćenje ne vara, onda ćemo za koji dan stići u Rio Lobo.

— Vučja reka, je li tako?

— Baš tako. Znam tamo jednu izvesnu kuću koju drži izvesna »madamme«. Kuća je baš po tvom ukusu.

— Ako je tako onda Rio Lobo evo nas. Živela »madamme« ma kako se zvala! Đihaaaa! — povika Kid i mamuznu konja.

Za njim pojuri i Buč.

Karolina i dvoje mladih Garfilda ostadoše za njima. Mislili su da ih više nikada neće sresti. Ali...

*
* *

Kasno popodne, pošto se vratio sa posla, ručao sa Sarom i opraao se, Don odluči da ode do hotela i potraži dvojicu stranaca. Pare je strpao u džep i krenuo.

— Nemoj dugo. Videla sam da su u grad stigli i neki kauboiji pa se bojim da ne uletiš u gužvu — opomenu ga Sara.

— Ne brini, nisam mali — pobuni se Don i ode hitrim korakom.

Od kako su stigli u Karolinu ni jednom nije izašao u grad, ni jednom nije zašao u salun a još manje nešto popio ili potražio neku od salunskih devojaka. Zato je sada radoznalo zagledao izloge, zavirivao kroz prozore na salunima i okretao se za devojkama.

Najzad je stigao do hotela. Iznenadi se kad mu portir saopšti da su stranci napustili hotel baš tog jutra. Ne nisu ostavili nikakvu poruku ili adresu.

Don se okrete i izađe na ulicu. Istog časa gotovo se sudario sa visokim sedokosim čovekom.

— Izvinite mister, nisam vas...

Reč mu zastade u grlu. Taj stas, ta seda kosa i pre svega te nemilosrdne oči grabljivice odjednom sevnuše u njegovom mozgu sjajem i snagom munje.

Zora. Nepoznati konjanici. Otac vezan...

— Šta si zinuo prokleta skitnice. Miči se s puta. Pukovniče, da ga sredim? — viknu Keri?

Pukovnik Tausend samo odmahnu rukom i htjede da nastavi svojim putem.

— Ubico... prepoznao sam te sada ćeš da mi platiš — go-

tovo kriknu. Don i baci se na pukovnika.

Njegove snažne ruke dohvatiše rančera za vrat i on počeo da ga davi. Možda bi u tome i uspeo da Preskot i druga dvojica čuvara nisu bili na svojim mestima.

Preskot dohvati momka za kosu i snažno ga povuče unazad. Keri ga raspali nogom u cevanicu i Don najzad pusti Taunsenda. Batine koje je potom mladi Garfild dobio neko ne dobije za čitav život. Tukli su ga svi oni koji su se našli pokraj pukovnika. Čak i trojica rančera koji su tog trenutka izašli sa sastanka.

Kada je nesrećni mladić već bio u nesvesti, Pit podiže ruku i dade znak da ga ostave.

— Zovite šerifa i neka zatvori ovo kopile. Ujutru ću da odlučim šta ćemo sa njim. Ko zna, možda ćemo gradu da pružimo zadovoljstvo da vidi jedno lepo vešanje — reče zlorado se smeškajući.

Pola sata kasnije, bačen kao najobičnija vreća, Don Garfild je ležao na podu jedne ćelije. Jednog trenutka, samo za kratko došao je svesti ali se odmah zatim ponovo onesvestio. Stara rana na glavi ponovo se otvorila a desno oko mu je od udaraca bilo sasvim zatvoreno.

Usta su mu bila razbijena a nečija čizma mu je izbila dva zuba.

Sve u svemu izgledao je veoma jadno.

Sara Garfild je posvršavala sve poslove po kući a od njenog brata još nije bilo ni traga. Uzneminila se. Nije ličilo na Dona da je tako dugo ostavi samu.

— Ne brini devoјčice, takvi su ti muškarci. A tvoj Don je muškarac, zar ne? Sigurno je naleteo na nekog radnika sa pilane ili na neku od onih napudranih devoјaka. U svakom slučaju doći će čitav kući — tešila je udovica Filips.

Sara je slušala njene reči, ali nije mogla da ih prihvati. Nije Don bio takav i tačka. On nije lako sklapao prijateljstva a što se devoјaka tiče nikada nije jurio za lakim ženama. Bar ne dok je otac bio živ.

— Idem da vidim šta je sa njim — reče konačno i krete uprkos protivljenja udovice Filips.

— Pripazi, devoјko, grad je pun svakoјakih momaka. Dobro otvori oči — opomenu je sredovečna žena.

Sara je sve brže koračala kako se približavala centru grada. Bojažljivo je bacala pogled kroz prljava stakla na saluni-

ma iako je unapred znala da Don ne može da bude unutra. Najzad stiže do hotela. Don je rekao da će da potraži ona dva stranca kako bi im vratio novac. Ona zato hrabro uđe u predsoblje hotela i potraži brata.

— Kako rekoste da se zovu ti stranci? Mislím da se neko već raspitivao o njima — reče portir ljubazno.

— To je sigurno bio moj brat... a stranci, pa mislim da se jedan zvao Longbaf... ili tako nekako — reče Sara tiho.

Portir brzo prelete pogledom preko ispisane stranice.

— Ah da, evo, to sam rekao i onom momku. Stranci su na pustili grad. A, što se tiče vašeg brata... hm, kako da kažem — počeo čovek osvrćući se na sve strane... — on je uhapšen!

— Don... uhapšen? Ali... ali zašto — gotovo jeknu devoјka.

— Ne znam šta mu bi, tek napao je prvog čoveka Karoline pukovnika Pita Taunsenda. Kažem nisam ništa čuo. Samo sam video kako je skočio na pukovnika i pokušao da ga zadavi. Onda su prišli oni revolveraši i prosto ga sravnili sa zemljom. Bojim se da se momku loše piše.

Portir se još jednom obazre oko sebe, a onda nastavi sasvim tiho.

— Može da dođe do najgor. Pukovnik je pomenuo i vešanje. Idite sad molim vas.

Sara prinese ruku ustima kako bi ugušila krik. Pred očima joj zasvetleše crveni žuti i crni krugovi.. Da se nije uhvatila za obližnju fotelju pala bi na pod. Nekoliko trenutaka je stajala ali u polusvesnom stanju.

Kada se konačno povratila ona upita portira.

— Molim vas, gde se nalazi zatvor?

— U istoj zgradi gde i šerifova kancelarija.

— A, gde je to?

— Dole niz ulicu. Videćete jedna uvučena kuća do pola sa zidana od kamena. Ne možete da promašite. Samo pođite niz ulicu i ugledaćete zgradu sa leve strane.

Sara zahvali klimnuvši glavom i brzo izađe na ulicu.

Nekoliko puta je naletela na prolaznike, izvinjavala se i nastavljala dalje. Kada je stigla do tražene kuće naglo je zastala. Svi prozori, sem jednog u prizemlju, bili su zamračeni. Ona skupi hrabrost, zakuca na vrata i uđe.

Šerif Štiv Džemison je sedeo duboko zavaljen u stolicu za ljuljanje.

— Šta mogu da učinim za tebe, devojko — obrati joj se on direktno i ni malo ljubazno pošto je ugledao njenu skromnu haljinu i blede lice.

— Moj brat... Don Garfild... čujem da je kod vas. Morate da ga pustite... on nije kriv — počeo Sara ali je prekide šerifov grubi smeh.

— Kažeš moram da ga pustim, ha, ha, ha. Ti mora da si udarena devojko. Tvoj brat je napao pukovnika Tausenda, na zvao ga ubicom. Samo što ga nije zadavio. Kažeš nije kriv, ha? E, vidiš pukovnik misli drukčije, a tako mislim i ja. Doduše tvoj brat će da izađe moжда već sutra ali samo da bi otišao do drveta za vešanje...

Čim je čula reč vešanje, Sara oseti slabost. Mutne slike onog praskozorja kada su joj obesile oca, slike koje je viđala iz noći u noć, ponovo izroniše iz njenog sećanja. Osetila je gotovo fizički bol i presamitala se u struku. Bilo joj je muka.

— Hej, polako, nećeš valjda tu da mi povraćaš. Napolje na ulicu, brzo-povika Džemison.

Devojka se okrete i gotovo istrča iz kancelarije. Zaustavila

se tek na drugoj strani ulice. Pošto se koliko koliko povratila ona poče grozničavo da razmišlja.

Ne, Dona joj neće oduzeti. Jer, ako ostane sama ubiće se Zar je moguće da je njen brat naleteo na ubicu njihovog oca i prepoznao ga? Zašto da ne — odmah zaključiti. Samo kad bi i sama videla tog čoveka. I njoj je u sećanju ostao onaj profil i ono jedno ludački sjajno oko.

Lomila je prste grozničavo razmišljajući šta da radi, kako da pomogne Donu da pobjegne iz zatvora.

Izgleda da je providenje odlučilo da joj pomogne u tom teškom času.

Odmah iza njenih leđa zaustavi se jedan mladi par.

— Žao mi je, Šone, moram da radim. Večeras treba da po čistim i kancelariju i zatvor. Znaš kakav je šerif Džemison. Ako kaže tati da nisam dolazila teško meni.

— Dobro, onda ću da te će kam dok završiš — uzvрати momak vatreno.

— Ne vredi Šone radiću dugo. Ko zna kada ću da završim a onda moram pravo kući.

Sara podiže glavu. Gotovo nije mogla da poveruje svojim ušima. Podiže se i gotovo uplašila dvoje mladih koji je nisu

ni primetili onako skrupčanu na dnu stepeništa.

— Izvinite... slučajno sam čula... meni treba posao makar večeras... gladna sam... eto ja ću da radim umesto vas — ponudi se ona.

Momak brzo pogleda devojkę kojoj oči bljesnuše od sreće zbog iznenadne šanse.

— Pa može, samo... Šone ja nemam čime da joj platim — reče okrećući se ka momku.

— Koliko tražite za taj posao — upita momak preturajući po džepovima?

— Oh, ne mnogo... koliko da te, biću vam zahvalna.

Šon brzo izvadi nekoliko novčića i dva srebrnjaka.

— Evo, to je sve što imam. Nije mnogo ali biće za dobru večeru. Važi?

Sara prihvati novac i zahvali se.

— Sačekaćemo da šerif ode — reče devojka. Sa zamenikom Kolbijem je mnogo lakše. Sad će on, samo što nije stigao.

Tako njih troje počese da čekaju da se šerif Džemison udalji iz kancelarije.

Posle otprilike pola sata šerif ode niz ulicu pošto je na vratim izdao potrebna uputstva svom pomoćniku.

— Sada idi. Ako te pita šta je sa mnom reci da sam se ra

zbolela... ja se inače zovem Suzi. Hej, hvala ti puno — dobaci kada Sara krete ka kancelariji.

Ušla je odvažno. Sada, kada je rešila šta će nije se više ničega plašila. Najvažnije od svega bilo je da oslobodi Dona. Sve ostalo bilo je beznačajno. Bila je čak spremna i da ubije nekoga ako se ispreči.

Pomoćnik Marfi začuđeno pogleda devojkicu.

— Hej gospođice, da niste zalutali — reče i krete prema devojkici?

— Nisam zalutala, mister. Došla sam umesto Suzi, da pospremim i počistim ovde kod vas. Njoj nije dobro pa smo se dogovorile da je zamenim. Nadam se da nemate ništa protiv?

Glas joj je bio tih, malo nesiguran baš onako kako treba da izgleda glas devojkice koja se bavi ovakvim poslovima.

— Da li imam nešto protiv? Taman posla. Samo ti navali devojkicu. Četke, metla i kofa su tamo iza onog sanduka. Ja ću malo da posedim ispred kancelarije dok se slegne prašina — reče Marfi i šeretski se nasmeši.

Sara odmah krete da pokupi alat. Uskoro je prostorijom odjekivalo njeno pevušenje.

Nekoliko puta prilazila je tiho prozoru da vidi gde se nalazi Marfi. Pomoćnik je neprekidno sedeo na istom mestu i pućkao na lulu.

Jednog trenutka Sara se nađe blizu ormara sa oružjem. Odmah je ugledala kolt koji je bez korica ležao na dnu stola. Bez razmišljanja ga dohvati i strpa pod kećelju. Oružje je bilo teško i žuljalo je ali je sve to lako podnosila.

— Mister šerife — reče ona sa vrata — treba li da počistim i pozadi... mislim u zatvoru?

— Možeš devojkicu, ako imaš vremena. Ja nemam ništa protiv a i šerif će biti zadovoljan ako mu i zatvor bude uredan — uzvрати pomoćnik.

Devojkica nije čekala da joj se dva puta kaže. Brzo ode kroz uski hodnik i nađe se ispred ćelija. Samo su dve od pet bile zauzete. U jednoj je dremao pijani Indijanac sede, masne kose a u drugoj je neko jećeci ležao na podu.

Sari se srce steže od tuge kad je prepoznala brata. Brzo priđe rećtkama i početi tiho da ga doziva. Posle izvesnog vremena jećanje utihnu i Don lagano podiže glavu. Sara jedva zadrži krik kad je ugledala nje

govo izobličeno lice i okrvavljenu glavu.

— Ti... kako si uspela — poče Don jedva otvarajući isečena usta, ali ga Sara ućutka.

— Lako. Uostalom nije ni važno. Moraš nekako odavde. Drži ovo. Našla sam dole u ormanu.

Don uhvati oružje i proverio burence. U ležištu je našao samo dva metka. Malo za neku borbu ali sasvim dovoljno da se čovek izvuče iz neprilike.

— Jedva se držim na nogama. Ne znam da li ću moći. Koliko je ljudi dole u kancelariji?

— Samo pomoćnik. Šerif je otišao u grad, valjda u obilazak — brzo reče Sara.

Don je pokušao da na brzinu smisli nekakav plan. Uspeo je nekako da se uspravi, ali noge su ga jedva držale.

— Saro, moraćeš da mi pomogneš. Sam neću moći. Pođi i reci pomoćniku da mi je loše... reci da krvarim... da umirem. Izmisli nešto i budi uverljiva. Gledaj svakako da ga na teraš da dođe. Ja ću da se pobrinem za ostalo. Hajde sad, požuri.

Devojka obliza isušene usne ali odmah krete da posluša bračtoljeve naredbe.

— Mister šerife, mister šerife — povika kada je došla do

sredine kancelarije. Brzo ova-mo!

Očigledno je dobro glumila jer se Marfi istog trena nađe u sobi.

— Šta je bilo? Šta se desilo, devojko?

— Tamo... zatvorenik... krvari i bunca. Mislim da umire. Požurite.

— Stari Indijanac? Znao sam da će ga piće najzad...

— Ne, ne nije on. Onaj drugi. Leži na podu sav u krvi.

— Ah, taj! Pa, možda bi za njega bilo bolje da umre nego da dočeka idući dan. Kad pukovnik Tausend nameri nekoga da podigne na granu tome nema spasa.

— Nećete valjda dozvoliti da jadnik umre kao pas?

Marfi se nađe na muci. U suštini bio je dobar čovek i zaista nije mogao da dozvoli da neko umre a da mu on ne pomogne da preživi ako za to ima prilike.

— Dobro, idem da vidim. Ti ostani ovde. Ili još bolje pođi i ponesi lonče sa vodom.

Nekoliko trenutaka kasnije našli su se ispred ćelije na čijem je podu Don ležao i gušio se u ropcu. Sara se za trenutak uplaši da Donu stvarno nije pozlilo pa povika.

— Šta sam vam rekla. Vidi-te da jadnik umire.

— Ne znam šta da radim. Možda je najbolje da pođem po šerifa, pa neka on odluči.

— Vode... molim vas... malo... vode — začu se Donov slabašni glas.

Marfi automatski uze lonče od devojke i gurnu ga kroz rešetke. Zatvorenik pokuša da dohvati lonče ali ga samo preturi. Sara pruži bokal i Marfi ponovo napuni lonče.

— Ne vredi. Moraću da otvorim i sam ga napojim.

Malo kasnije klečao je pored Dona i pokušavao da mu kroz ranjava usta ulije nekoliko kapii vode. Zastao je usred pokreta jer je sasvim jasno osetio kako mu cev kolta zabija u slabine.

— Samo mirno, pomoćniče, i ništa ti se neće desiti — reče mu Don i polako se ispravi.

— Ti... kako... otkud ti kolt?

Don mu ništa ne odgovori. Izvuče mu kolt iz futrole a zatim mu naredi da skine i opasač. Pošto je pripasao pomoćni kov pojas sa mecima on izvadi kaiš iz pantalona preplašenog čoveka i veza mu ruke za rešetke. Na kraju mu ugura maramicu u usta i pričvrsti je vratnom maramom.

— Hajde sestro, sada smo na pola puta. Ako nas sreća posluži...

Nije završio misao. Ta sreća trebalo je da predstavlja bar jednog dobrog konja negde u blizini.

Lagano su se iskrali na zadnja vrata. Don ugleda u štali iza zatvora dva konja. Goto-vo je povikao od radosti.

— Imamo sreće, sada smo bezbedni — povika i požuri da osedla konje.

Kada je posle nekoliko minuta Sara već bila u sedlu Don se vrati u kancelariju. Natrpa sve papire koje je našao na gomilu a zatim preko njih proli gas iz velike lampe koja je stajala na pisaćem stolu. Našao je i šibice u fioci i baci zapaljeno pali drvce na pripremljenu lomaču.

— Hajde sad i drži se blizu mene — reče Sari.

Kada su izbili do poslednjih kuća začuše galamu sa ulica grada.

— Ljudi požar... vatra... gori šerifova kancelarija — vikao je neko.

Don se nasmeja i obode konja.

— Ovo će ih malo zadržati. Taman koliko nam je potrebno da steknemo izvesnu prednost — objasni sestri.

Sada kada se našao na slobodi, manje je osećao i bolove i glad i zamor.

— Na koju stranu idemo?
— upita Sara posle izvesnog vremena.

— Na bilo koju, samo što da lje od ovog grada.

Tek posle dva sata borbe sa vatrom koja je brzo zahvatila zatvor zahvaljujući suvom drvetu, šerif je uspeo da iz ćelije izvuče svog pomoćnika i polu-onesvešćenog Indijanca.

— Marfi prokletniče kako si dospeo u ćeliju — bogoradio je šerif.

Njegov pomoćnik je imao na pad kašlja tako da je šerif morao da prička dok dobije odgovor.

— Ne znam, Stive, kako ali momak je imao kolt. Možda ga niste dobro pretresli. U svakom slučaju sa koltom u rukama la ko me je savladao — reče Marfi da objašnjava ne pominjući ni devojkicu ni svoje milosrđe.

Možda bi se razgovor i dru kćije završio da se šerif nije dosetio kako zaista nije pretresao momka. Doduše momak je bio više mrtav nego živ kada su ga doneli u zatvor i to ga je zavaralo.

— Šta je tu je. Valjda ćemo imati uverljivu priču za pukovnika kad ujutru dođe da vidi

šta je sa momkom. Večeras u svakom slučaju ne možemo ništa više da uradimo. Pođi kod doka neka ti previje te opekotine pa na spavanje. Ja ću da se pobrinem za Taunsenda — reče šerif na kraju.

Marfi mu zahvali i požuri da se izgubi za svaki slučaj kako bi izbegao eventualni susret sa pukovnikom.

*
* *

Rio Lobo je bio tipičan tekšaški gradić. To znači imao je sve ono što je moglo da privuče kauboje sa okolnih rančeva, imao je crkvu, šerifa, komitet poštenih žena — i lokalnog ka vgađiju.

Onog dana, a bilo je oko podne, kada su Buč i Kid ujahali u naselje bila je gotovo svečana tišina. Ulice su bile prazne, šaloni na prozorima kuća spuštjeni, a samo je jedan pas lula lica stajao nasred ulice ispred saluna dvoumeći se da li da reskira i proviri kroz vrata. Mo gao je ili da dobije neku kost ili cepanicu u glavu. Najzad glad prevagnu i pseto krete ispod pokretnih vrata. Međutim, izleteo je brže nego što je ušao. Za njim izlete i podebeo

komad drveta za loženje a sve to bilo je začinjeno sočnim psovka.

Buč pogleda Kida pa reče.

— Onaj tamo je toliko mrzovoljan da se pitam ima li uopšte svrhe svraćati u njegovu birtiju.

— Bez obzira koliko je on mrzovoljan ja sam žedan a kada sam žedan onda sam najmrzovoljniji čovek na svetu. Toliko valjda i sam znaš — odvrati Kid i okrete konja ravno prema salunu.

Zveket zlatnika koji je usko ro bacio na šank kao magijom izbrisa svu mrzovolju sa podbulo lica sipljivog šankera i on brzo dohvati jednu flašu ispod tezge.

Kid pomirisa piće i onda zadovoljno klimnu glavom.

— Ako ovome dodaš i dve krigle piva — zaboraviću na kusur — reče i ponese flašu i dve čaše prema uglu saluna u kome je vladala prijatna polutama i hladovina. Brzinom mu nje pojavi se bormen sa dve velike glinene krigle iz kojih se penilo hladno pivo. Pošto optpi dobar gutljaj piva Kid reče.

— Po ovom pivu i usluzi osećam da će Rio Lobo da mi se svidi. Hajde, pametnjakoviću pij, ja častim.

Da li zbog žeđi, da li zbog lepog hladnog piva tek njihovo gašenje žeđi potraja dobra dva sata. Kada su najzad ustali bili su dobro nakresani.

— Hej krčmaru, zaradićeš srebrnjak ako mi kažeš gde možemo na miru da se ispavamo — reče Buč.

— To bih vam rekao i bez srebrnjaka, mister. Vi ste gosti po mojoj meri. Hotel vam je tačno preko puta i nije loš. Ako se uzme u obzir gde se nalazimo čak je i vrlo prijatan — odrecitova krčmar.

Dvojica odmetnika zagrljeni napustiše salun i nesigurnim korakom kretose preko ulice.

Soba koju su dobili zaista je bila pristojna a kreveti više nego udobni. Ne uspevši čak ni da se svuku zaspase.

*

* *

Od događaja u Karolini proteklo je sedam dana. Buč i Kid su uživali trošeći novac i odmarajući se. Sasvim su zaboravili Dona i Saru Garfild i njihovu nesreću.

A, onda jednog dana u Rio Lobo ujaha Pit Taunsend. Rio Lobo bio je njegovo skrovište. Tu je on vodio svoj drugi život. Sve ono što je u Karolini

prezirao i branio svome sinu — ovde je obilato upražnjavao. Kockao se, bančio i pravio prave bahanalije. Za tu njegovu slabost znao je samo njegov revolveraš Keri. Pukovnika su ovde znali pod drugim imenom — i mnogo su ga cenili jer je bio čovek koji nemilice troši novac.

Sudbina je htela da se Kid i Pit Taunsend sretnu već narednog dana po pukovnikovom dolasku u Rio Lobo.

Kao i obično, pošto je opipao puls mesnim igračima, Kid je počeo da se raspituje gde se igra pravi poker, u velike pare. I tako čim se pukovnik pojavio obavestiše ga da već uveče može da zadovolji svoju strast.

— Samo, stranče, pripremi se za sve što partija pokera može da donese. Mister Holm je bogat a uz to je oštar igrač. Zaboravi na bilo kakve trikove jer onaj njegov dvonožni vuk ne skida pogled sa svoga gazde — opomenu ga jedan od ljudi sa kojima je nekoliko puta sedao za sto.

Kid se samo osmehnu. Protrlja ruke od zadovoljstva. Jedva je čekao da padne mrak pa da potraži tog Holma i vidi šta čovek zaista ume.

Pukovnik ne bi bio ono što jeste da već nije bio obavešten kako će ga te večeri potražiti neki plavokosi stranac koji ume da barata kartama. Zato je odabrao trojicu ljudi koje je poznao od ranije i seo za sto da čeka.

Kada se Sandens Kid pojavio društvo se već zagrevalo. Dve salunske lepotice služile su piće i sendviče mazeći usput po jedine goste.

Kidu nije bilo potrebno mnogo vremena pa da zaključi ko je od prisutnih za stolom glavni. I već na prvi pogled nije mu se svideo čovek sa kojim je želeo da se okuša na pokeru. Možda bi čak i njegova poslovična tvrdoglavost popustila i on se povukao da ga pukovnik nije prvi oslovio.

— Zdravo, stranče. Čujem da voliš oštru igru i da si se raspitivao po gradu. E, pa ovde se igra ozbiljan poker. Ako imaš dosta para do kojih ti nije mnogo žao i ako imaš dobre živce — izvoli za sto. Kao što vidiš mesto te već čeka — reče Taunsend, alias Holm.

Kid se osmehnu krajem usta i priđe ponuđenoj stolici.

— Tačno je da volim oštru i poštenu igru, a imam i para. Što se živaca tiče — pa, vide-

ćemo. Dakle džentlmeni, ko deli?

Pukovnik se malo trže. Glas ovog momka opominjao je da se ne radi o običnom kockaru već o momku koji može da bude opasan u svakom pogledu. Zato podiže pogled i potraži svog telohranitelja. Kao dobro izvežban pas Keri odmah priđe i sede na metar dva iza ga zdinih leđa strogo vodeći računa da mu ruka i kolt budu slobodni.

Ovo nije promaklo Kidu i on ispod oka osmotri Kerija. Nadmeni izgled na licu i nemi rne oči pre su ukazivale na prepotentnost nego na stvarnu klasu i on se nasmeja u sebi.

Već na samom početku pukovnik je krenuo silovito. Njegov poznanici prihvatiše znajući da i ono što izgube neće biti zauvek. Kid je, međutim, igrao mirno. Nije želeo da srlja i zato kod drugog licitiranja odloži karte. Pukovnik ga opgleda razočarano.

— Mislio sam da volite oštru igru. Možda su vam uložili suviše visoki mister?

Kid mu se osmehnu.

— Ne, mister Holm, sve je u redu. Ja igram ovako. Zar vam to smeta. Pa, dobili ste već pozamašnu gomilu para u prvoj partiji.

Pukovnik prezrivo odgurnu novčanice.

— Ah, pare. Zar su one uopšte važne? Važno je uzbuđenje, čoveče. Takmičenje. Ništa lepše nego kad osetiš da si premoćan, da negde vladaš. To je za mene ono pravo a ne pare — uzvрати Pit zaboravljajući se.

Plavokosi revolveraš mu se ovog puta zagleda malo dublje u oči.

— Ovaj čovek nije sasvim čist. Oči su mu nekako suviše mutne za moj ukus — reče u sebi, a glasno dodade.

— Ko zna mister, možda i mene pomazi sreća već u narednom deljenju. Ko zna.

Međutim sreća nije dolazila ni u narednom ni u sledeća dva deljenja. A, onda Kid odlučio da pokaže šta zna bez obzira na ovakve ili onakve karte. Kada je počeo prvi da licitira pukovnik se osmehnu zadovoljno. Odmah je prihvatio izazov i duplirao Kidov ulog. Dvojica igrača odmah odustadoše, ali druga dvojica platiše traženu sumu. Sandens otpi gutljaj pića, zatraži zatim jednu kartu i odmah je plati sa hiljadu dolara. Bilo je to sasvim dovoljno da još jedan igrač odustane.

— Oho, naš prijatelj se najzad probudio — reče Pit i ne

gledajući karte ubaci u igru onih hiljadu i još dve druge gomile.

Čovek do njega počeo da se meškolji ali ga Pit neprimetno nagazi ispod stola i ovaj uzdu bok uzdah odloži karte.

— Dakle, stranče, izgleda da smo ostali sami! Šta ćemo dalje?

Kid se hladno osmehnu.

— Ja bih da nastavimo. Uživam da gledam kako ova zelena gomila raste pred našim očima. Evo, pokrivam vaš ulog.

Pit baci kratak pogled na karte koje je nešto ranije spustio na sto pa reče.

— Sada govoriš rečnikom koji volim. Evo da gomila poraste još malo. Ako se ne varam sada ovde stoji oko deset hiljada. Mora se priznati da je sumalepa i okrugla.

Sandens bez reči pogleda protivnika. Pit počeo da obilazi usne. Najzad nervoznim pokretom okreće svojih pet karata. Kid ugleda tri dame.

— Dakle, da li su ove tri lepote dovoljne?

— Jesu — ali ne ovog puta — uzvraća Kid i počeo da ređa svoje karte.

Tri desetke i par osmica nateraju pukovnika da se zagrcne. Kada se povratio on brzo reče.

— Sada ćemo tek da zaigramo. Ha, šta kažeš mister?

Njegovo pitanje više je zvučalo kao naređenje.

— Ne znam ni sam šta da radim. Pravo da vam kažem meni se već po malo spava, ali ne bih hteo da vas razočaram. U redu, možemo još malo da se zabavimo reče kao pomirljivo.

Keri se opusti na svom mestu.

Kid tek tada postade svestan da Buč nije pored njega i bi mu žao što je svog ortaka ostavio u hotelu, u zagrljaju one ridokose lepote. Ipak, verovao je da će i sam nekako izaći iz onoga što se ovde očigledno pripremalo.

Pit pozva jednog od igrača koji reče da je njemu dosta da deli karte, a ostali se bez reči povukoše dalje od stola stavljajući tako na znanje da je igra i za njih završena.

Delilac brzo izmenja pogled sa Pitom ali se ukoči kad srete pogled Kidovih hladnih očiju. Ruke počeo da mu drhte i odmah odustade od mućkanja. Bio je strašno nervozan jer je Kid svu pažnju usredsredio na njegove prste. Pošto podeli karte diler spusti ostatak špila na sto i izvadi maramicu da obriše znoj sa čela.

Sandens kratko pogleda karte. Pružale su mu veliku mogućnost, ali on to ničim nije pokazao.

Izgleda da njegov protivnik nije baš najbolje prošao jer mu se oči skupiše. Kid se pravio da ništa nije primetio. No bez obzira kakve je karte imao Pit krete u napad. Licitirao je sve više, sve bezobraznije. Uskoro je na sredini stola stajala suma zbog koje su ostali kibiceri počeli da uzdišu.

Oči pukovnika Taunsenda počеше da svetlucaju onim dobro poznatim sjajem.

— Hajde, mister, da vidimo šta sada kažeš — reče nestrpljivo.

— Nemam šta da kažem. Moгу samo da pokažem šta držim u rukama — uzvрати Kid uz nedužan osmeh.

Karte koje je ređao po stolu bile su male. Sedmice. Ali — bilo ih je taman koliko treba. Okruglo četiri.

Kibiceri huknuše. Graja ispu ni sobu.

Pit Taunsend preblede. Njegova tri keca i par osmica bili su tučeni. Otrovno je pogledao delioca a zatim isti pogled uputio i Kidu. Ovaj se međutim uopšte nije osvrnuo na to. Nonšalantnim pokretom i pokupi novac i pošto je poravnao ivi-

ce podebelog svežnja spakova sve u džep. Kada je ustao, Pit ga oslovi.

— Mister, zar već ideš?

— Da. Nadam se da nemate ništa protiv.

— Kod sebe imaš pozamašnu gomilu mojih dolara i da vidiš imam nešto protiv.

— I šta ćeš da učiniš, mister — prihvati Kid njegov drski ton?

Stolica iza Pita strugnu preko poda i Keri ustade spreman da potegne. Samo je čekao mig svog naredbodavca.

— Još razmišljam o tome. znaš, mister, nekako su mi čudne one desetke. Smeo bih da se kladim da je jedna bila kod mene pre poslednjeg licitiranja. Možda se varam, ha?

»Znaič došlo je do kraja«, po misli Kid.

— Varaš se sigurno — uzvрати hladno a onda, pošto klimnu ostalim igračima, krete prema vratima.

Načinilo je samo dva koraka a onda ga jedva primetni šum natera da munjevito reaguje. Naime, Pit samo mahnu rukom a Keri dogradi kolt.

Kid je napravio brz poluokret i već sledećeg trena kolt u njegovoj ruci planu. Pucao je dva puta i oba puta je nepogrešivo pogodio cilj. Sa dva me

tka u grudima Keri pade ne uspevši da upotrebi oružje.

Kada je utihnuo eho pucnjave i barutni dim se podigao pod plafon ljudi se zagledaše u Kida. On je mirno zamenio ispucane čaure i vratio kolt u futrolu.

— Ovo vam je bio glup potez, mister — reče on suvo zapanjenom Taunsendu. Izgubili ste psa čuvara a pokazali ste da uopšte niste džentlmen i da ne znate da gubite. Laku noć, gospodo.

Kid je već dohvatio kvaku kada Pit Taunsend povika iza njegovih leđa.

— Ovo je ubistvo. Ubio si mog čoveka iako ti ništa nije rekao. Za ovo ćeš da visiš. Obe siću te!

Kao da ga je zvečarka napala Kid odskoči od vrata. U dva koraka našao se pred nadobudnim rančerom i zalepio mu dva snažna šamara.

— Znači ti si jedan od onih koji voli da veša ljude je li? Uživaš da gledaš dok se nesrećnici grče na kraju konopca? Lešinaru, hajde potegni kolt pa da ti ga sateram među zube. Šta je šta čekaš?

Odavno Sandens Kid nije bio toliko besan. Pominjanje vešanja učestalo je u poslednjih desetak-petnaest dana a

to mu je bila jedna od najmrskijih reči.

Pukovnik je drhtao od nemoćnog besa, ali je ćutao. Ništa li nisu ništa govorili.

— Da ne bude posle drukči je — ovo je bila samoodbrana svi ste to videli. Čovek je pokušao da mi puca u leđa! Idem sada a vi recite šerifu gde može da me nađe.

Posle toga Kid hitrim korakom napusti prostoriju i ode u hotel. Kasidi nije bio u sobi. Njemu je očigledno bilo lepo u društvu riđokose lepotice. Kid odluči da ga ne čeka nego se svuče i leže da spava.

Za to vreme Pit Taunsend je besneo kao ranjeni medved.

— Tako mi boga obesiću onog varalicu. Vi ste svedoci da je ubio jadnog Kerija iz čistog mira. Hajde, nek neko ode po šerifa i odmah ga dovede.

Rečeno — učinjeno.

Šerif Mek Gilis koji je u više navrata osetio širokogrudost Pita Taunsenda požuri da se brzo odazove njegovom pozivu. Sada je stajao pred njim sa šeširom u rukama. Pukovnik ga uhvati pod ruku i povede dalje od ostalih. Stajali su tako da prisutni nisu videli ništa drugo do šerifovih leđa.

— Mek Gilise, ovo je za tebe — reče Pit tiho i tutnu mu

u šake nekoliko krupnih novčanica.

Šerif proguta pljuvačku. U ruci je držao svoju jednogodišnju platu.

— Šta treba da uradim, mister Holm?

— Uhapsićeš jednog čoveka. Onog koji je ubio Kerija.

— Pa za to ne treba da mi platite, mister. Mislio sam šta treba da uradim za vas, lično?

— Kada ga uhapsiš — nastavi Taunsend — osudićeš ga na vešala i obesiti u najkraćem roku. Još sutra ili prekosutra dok sam ja u gradu. Želim da ga vidim kako igra na kraju konopca. Jasno?

Šerif Mek Gilis i nehotice ustuknu pred pogledom svog sagovornika.

— Jesmo li se razumeli Mek Gilise? Hoću da ga vidim dve stope iznad zemlje, bez čizama na nogama.

Šerif je još uvek stajao na istom mestu i pokušavao da kaže nešto ali bezuspešno. Zato je Pit nastavio.

— Ljudi recite šerifu kako je bilo. Ispričajte predstavniku zakona kako je ona propalica iz čista mira ispalila dva hica u mog čoveka. Hajde, slobodno.

Ljudi su samo zaklimali glavama u znak odobravanja a zatim požurili da se pomere nekud u stranu.

— Eto vidiš, šerife. Sve je onako kako sam ti rekao — nastavi Taunsend. Idi sad i uhapsi onog momka. Kada ga strpaš iza rešetaka doći će da ga vidim, a tebi sleduje i ekstra nagrada kad okačiš momka.

Mek Gilis koga nije baš krasila neka velika pamet, a još manje moralni nazori samo za klima glavom a onda požuri po svog pomoćnika gorostasnog Marka Skomba.

Pola sata kasnije njih dvojica banuše u sobu u kojoj je Sandens Kid spavao. Plavokosi odmetnik pokuša da dohvati kolt ali ga gromoglasni pucanj iz dvocevke zaustavi u mestu. Krupna sačma izbuši nameštaj i zid a oštar miris crnog baruta ispuni vazduh.

— Pokušaj to još jednom mče' pa ćeš mi uštedeti trud da te obesim — procedi Mek Gilis.

»Vešanje... »obesim«...

Kid kriknu od besa i ne obazirući se na dvocevku pojuri na šerifa. — ali nalete na tešku pesnicu Marka Skomba koga su prijatelji krstili nadimkom šampiona Kentakija u boksu, bio je strahovit. Kidu se

noge odsekoše i on tresnu na patos.

— Bravo Bule. Još bi ti mogao da uđeš među konopce -- samo da ti je stomak malo manji — pohvali ga šerif.

Div se saže i podiže bespomoćnog Kida na rame. Okrete se i bez ikakvog napora ponese revolveraša u zatvor.

Buč Kasidi koji se sa riđokosom lepoticom valjao po krevetu u sobi šest metara dalje skoči iz kreveta kad je grmnula dvocevka.

— Šta je lepotane, što skačeš? Ko zna gde se to puca — nasmeja se riđokosa i raširi ruke.

Kasidi se nije obazirao na tako očigledan poziv. Brzo je prišao vratima i počeo da osluškuje. Kada je začuo korake u hodniku on pažljivo otvori vrata i proviri u hodnik. Taman je stigao da vidi Kidovu kosu kako poskakuje dok se Kidovo telo ljuljalo na širokim ramenima nekog gorostasa.

Iza njih se tog trenutka pojavila i šerif.

— U redu je, mister. Vratite se u svoju sobu. Uхватili smo nekog ubicu i sad je sve u redu — opomenu ga šerif.

Bože, šta li se to dogodilo sa Kidom? U kakvu se nevolju uvalio? Buč u prvi mah htede

da pojuri za šerifom i upita ga šta se dogodilo, ali se predomisli. Možda bi ta brzopletost smetala kasnije. Zato odluči da sačeka jutro pa tek onda vidi šta može da uradi.

Vratio se do riđokose ali više nije imao volje da se posveti njenom zamamnom telu i strasnim zagrljajima.

— Nešto se desilo, macane?

Buč samo klimnu glavom.

— Mogu li da ti pomognem?

— Mislim da ne možeš, osim ako nemaš ključeve od zatvora u koji su upravo odneli mog ortaka — reče Kasidi gorko se osmehnuvši.

— Pa da vidiš i nemam ih, ali ko zna, ako me lepo zamoliš, možda bih mogla da ti ih nabavim — mazno dobaci riđokosa i zbaci pokrivač sa sebe.

Kasidi morade još jednom, ko zna koji put u toku poslednjih nekoliko sati, da prizna kako žena ima zaista lepo telo i kako ume da »nosi« svu tu silnu lepotu.

— Onda? Hoćeš li taj ključ ili ne?

Buč se osmehnu. Baci čaršav kojim se bio ogrnuo i skoči u krevet.

— Šta sve čovek neće da istrpi kako bi pomogao prijatelju — reče poluglasno.

Ridokosa ga, glumeći uvređnost, tako ujede za uho da je video sve zvezde. Buč navali da joj se sveti — i ona uskoro počne da ječi od zadovoljstva.

Petnaestak minuta kasnije žena reče.

— Zaslužio si ključ. Poći ću ujutru do zatvora da vidim šta mogu da uradim za tebe — reče a zatim se okrete na drugu stranu i **zaspava**.

Buč je jedno vreme razmišljao kako da pomogne Kidu a onda shvativši da je u tom trenutku nemoćan odlučio da se i sam naspava.

Nije bio svestan koliko je vremena prošlo. Tek, kada je na licu osetio dodir ruke ridokose žene on skoči. Dugo je trljao oči sklanjajući lice sa sjajnog sunčevog zraka.

— Šta je bilo... koliko je sati? — reče najzad.

— Bilo je svašta, a sati je taman toliko da bi mogao da ustaneš — reče ridokosa.

Dok je Kasidi zbunjeno posmatrao ona izvadi poveliki ključ iz svoje svilene torbice i zavrte ga na kratkom kanapu.

— Tvoj ortak je izgleda opasna zverka. Jedva sam uspela da smuvam onog bika Skomba i ukradem ključ. Ako sam ga dobro razumela tvog ortaka čeka

kaju vešala koliko još danas. Ubio je čuvara jednog viđenog gospodina, koji među nama nije ništa drugo nego obično đubre, bolesnik. Elem taj gospodin zahteva vešanje — i za novac koji je platio najverovatnije će ga i dobiti. Iako sam ti donela ključ mislim da ti ništa neće vredeti. Skomb se ne miče od vrata a reče mi da će mu se uskoro pridružiti i šerif.

Kasidi se ujede za usnu. Šta sada da radi. Da je imao bar još jedan dan na raspolaganju. Ovako...

*
* *

Don Garfild se koliko koliko oporavio od teških batina. Desno oko mu je doduše još uvek bilo otečeno i »ukrašeno« velikom crnom masnicom, ali mogao je dobro da vidi. Ožiljci na licu svedočili su o onome što je preživeo. Rebra su ga bolela ali se Sara potrudila da mu ih dobro utegne.

Kada su one noći pobjegli iz Karoline neprekidno su jahali sve do zore. Tek kada su konji počeli da posustaju on se zaustavio. Odmarali su se nekoliko sati.

— Done misliš li da smo im umakli? — upita devojka.

— Jesmo, bar za izvesno vreme. Prvo zadržali su se zbog požara, a drugo mislim da smo zametnuli trag dok smo jahali koritom onog potoka. Hajde sad odmaraj se. Kad svane sasvim idemo dalje.

Međutim kako su oboje bili premoreni san ih prevari. Kada su otvorili oči oko njih su stajala tri jahača. Don se trže kad na grudima ljudi ugleda sjajne limene zvezde. Nije imao vremena ništa da kaže jer šerif Artur Simson prvi progovori.

— Izvinite ako smo vas uplitali. Slučajno smo prošli nedaleko odavde i ugledali vaše konje. Prvo sam pomislio da su životinje odlutale a onda sam ugledao vas i ovu mladu damu.

»Znači ne traže nas«, pomisli Don i ustade.

— Sestra i ja putujemo tamo — reče i pokaza desno od sebe. Malo smo se umorili i odlučili da predahnemo.

— Znači, idete tamo, u Rio Lobo. Možete sa nama jer i mi idemo na tu stranu — ponudi ljubazni šerif.

— Baš fino maršale sa vama ćemo biti sigurniji — uskoči Sara i nasmeši se čuvaru zakona.

Don htede da se pobuni ali onda shvati da je devojka u pravu. U društvu šerifa biće manje sumnjivi.

Šerif se tek tada zagleda u njegovo izubijano lice.

— Imali ste neke neprilike, mister? — upita.

Don se za trenutak zbuni ali mu Sara priskoči u pomoć.

— Ja sam kriva. Hoću da kažem ja sam bila uzrok. Neki momci su nedavno, na jednom ranču bili nepristojni i Don je zapodeo tuču sa njima. Dobro je prošao s obzirom da se borio protiv trojice protivnika.

Šerif sa divljenjem pogleda mladića. Momak koji tako srčano brani svoju sestru zaslužu je divljenje. Šerif izvadi flašu viskija iz bisaga i pruži je momku.

— Evo da malo dezinfekujete rane — reče i nasmeši se.

Don se osmehnu i odbi piće.

— Molim vas da se ne ljutite, ali ja ne pijem.

Umesto da se naljuti, kako je to bilo uobičajeno na Zapadu gde se odbijanje ponuđenog pića smatralo uvredom, šerif se samo osmehnu.

— Mladiću, još ću da pomislim da si bezgrešan — nasmeja se šerif.

Nasmeja se i Don.

Brat i sestra Garfild jahali su u susret svojoj sudbini i po novnom susretu sa dvojicom od metnika.

*
* *

Kid se osvestio uz tešku glavobolju. Najjači bol osećao je u vilici. Gotovo da nije mogao da je pomeri. Opipa otečeno mesto i jeknu.

— Ha, šta kažeš, mister. Stari Bul još uvek ume dobro da udari. E moj momče, nekada su ljudi posle mojih udaraca sate provodili u carstvu snova. Ko zna dokle bih dogurao da se nije umešala ona...

Kid priđe rešetkama i steže ih da su mu zglobovi pobeleli.

— Znači, vole jedan, ti si mi polomio vilicu — jedva procedi.

— Jeste ja sam — i ne nazivaj me volom. Moj nadimak je »bik«, ali samo za prijatelje, razumeš. Samo za prijatelje.

— Baš me briga i za tebe i za tvoje prijatelje, vole. Zvaću te kako ja hoću, a kad izađem odavde kunem ti se da ću da ti izbušim kožu.

Skomb se razbesne i pođe da otključa ćeliju. Ko zna kako bi se ovaj sukob okončao da se

tog časa na vratima nije pojavio šerif Mek Gilis.

— Bule, stoj — dreknu on i uhvati diva za kaiš na pantalonama.

— Pusti me, šerife, uvredio me je. Pusti me samo malo, neću da ga ubijem. Ne želim da pokvarim raspoloženje Holmu. Samo da ga opalim dva-tri puta — molio je Skomb.

— Idi napolje i ohladi se. Evo ti — reče šerif i pruži mu novčanicu od deset dolara — popi pivo i smiri se. Ovom momku je ionako odzvonilo.

— Znači gotovo je? Obesićeš ga?

— Aha, tako je odlučio sudija.

Kid zadrhta. Ko je taj sudija koji ga je osudio na vešala? I kada je to odlučeno.

— Kako me je osudio kad ni je ni bilo suđenja — povika.

— Sudija Martinski leži kod kuće već mesecima. On sudi iz postelje — objasni šerif. Uostalom presuda bi bila ista i da smo ti sudili u salunu.

Kid se povuče na ležaj. Nije se čudio. Shvatio je odakle vetar duva i pomirio se sa trenutnim stanjem.

Šerif shvati njegovo ćutanje kao mirenje sa sudbinom pa do dade.

— Tako je najbolje. Kad već nema izlaza onda je najbolje da se čovek pomiri sa tim.

— Slažem se, šerife — začu Mek Gilis glas iza svojih leđa.

Brzo se okrenuo i ugledao ne poznatog momka nasmejana lica. Kolt u njegovoj ruci, među tim nije izgledao ni malo miro ljubivo. Momak je imao još jedan kolt u opasaču prebačen preko desnog ramena.

Skomb koji se tog trenutka pojavio na vratima pokuša da izvuče kolt ali ga metalno škljocanje kokota zaustavi u mestu. Nije se bojao ni jednog gorukog čoveka ali se smrtno plašio vatrenog oružja.

— Samo napred debeli, pruži mi šansu da ti izbijem oko iz glave — prosikta Buč.

Na ovu pretnju Kid počeo da se smeje.

Kasidi natera šerifa i njegovog pomoćnika da se povuku u ugao a zatim pruži Kidu opasač i kolt. Tek tata priđe šerifu i razoruža ga. Kada je to obavio on izvadi ključ iz džepa i otključa ćeliju pred za bezeknutim šerifom i njegovim pomoćnikom a uz zvižduk zadovoljstva Sandens Kida.

— E pa, pametnjakoviću, skidam ti kapu — reče Kid. Uz takvog prijatelja čovek zaista može mirno da diše.

Nekoliko trenutaka kasnije šerif je bio iza brave.

— Dođi ovamo — pozva Kid Skomba.

Ovaj mu priđe i stade nogu raširenih kao da se sprema da zauzme »gard«.

— Sećaš se šta sam ti obećao pre izvesnog vremena, ha?

Div počeo da guta nevidljivu knedlu kad Kid podiže ruku u kojoj je držao kolt.

— Nećeš... valjda. Pa ja sam nenaoružan — jedva izusti.

— Nisi. Imaš ruke koje ti služe umesto oružja.

— Ti... misliš da se boksuje?

— Možda.

Div počeo da se kezi. Pažnja mu popusti i tog trenutka Kid ga iz sve snage udari nogom između nogu. Skomb prvo poblede zatim mu lice dobi sivu boju i onda pade na kolena. Oči su mu bile iskolačene. U trenutku kada je krik bola krenuo iz dubine njegovih grudi velikih kao kovački meh, Kid izmahnu koltom i raspali ga po slepoočnici. Ogromno telo tresnu na pod a umesto krika u sobi se začu jedva čujni jecaj. Kid udari oborenog još dva puta nogom u rebra i zatim uz Kasidijevu pomoć ugu ra pomoćnika u ćeliju u kojoj se već nalazio šerif.

— Nećete daleko — povika šerif za njima. Mister Holm je negde na ulici sa nekoliko momaka. Čekaju da te izvedem na vešala. Stradaćeš u svakom slučaju. Metak ili konopac isto je.

— Varaš se. Metak može da leti na sve strane, a ja sam prilično vešt momak ne izdrža Kid da ne uzvрати.

Došavši do vrata Buč oprezno proviri na ulicu. Tačno preko puta zatvora ugleda sedokosog visokog čoveka koji je svojim držanjem odudarao od ostalih ljudi. Bilo ih je ukupno sedmorica.

Bilo je očigledno da je Taunsend unajmio ove ljude da pomognu šerifu da ispuni njegovu narednju.

— Što se šerif toliko zadržao. Zar mu treba tri sata da izvede zatvorenika — pitao se Taunsend već po drugi put.

Posle izvesnog vremena naredi jednom od ljudi da krene i vidi šta je to zadržalo Mek Gilisa.

Samo minut pre nego što je čovek zakoračio prema zatvoru Buč i Kid su zamakli na zadnja vrata. Brzo su preskočili nisku ogradu a zatim kroz pušto susedno dvorište izašli u neku sporednu ulicu. Tada nastavili mirno da ne bi slučaj-

no privukli pažnju radoznalih prolaznika. Na kraju ulice Buč zaustavi Kida, a onda mu pokazao nekoliko konja vezanih ispred jednog saluna.

— Hej, čekaj, idem po pare, ostale su u hotelu — reče Sandens Kid.

Umesto odgovora Buč mu do baci smotuljak zelenih novčanica.

— Na našu sreću šerifu si bio potreban ti a ne tvoja lova. Zato se nije ni setio da pogleda malo po sobi. Vidim da si dobro prošao u poslednjoj igri.

— Aha, to je ono što onaj lešinar nije mogao da proguta. Zato je napujdao svog psa čuvara na mene a posle me optužio za ubistvo — reče Kid dok je gurao pare u unutrašnji džep.

Nekoliko minuta kasnije izjahaše iz naselja i krenuše okolnim putem dok nisu izbili na put prema Karolini.

— Zar ti je malo gužve u onom prokletom gradu — upita Buč.

— Ko kaže da moramo tamo. Idemo na onu stranu a grad možemo i da zaobiđemo — uzvрати mu Sandens Kid.

*

* *

Kada su stigli gotovo do centra Rio Loba Don i ostali iz njegove grupe spaziše komešanje ispred zatvora.

Šerif Simson pohita iz navike da vidi šta se dogodilo a brat i sestra zaustaviše konje. Don uskoro spazi Pita Taunsenda. Prva misao bila je da oboje konja i što pre stigne do omrznutog čoveka, ali onda za ključa da bi to bilo ravno samoubistvu. Zato odluči da sačeka i vidi dalji rasplet.

Za to vreme Pit Taunsend je na sva usta psovao gorostasnog pomoćnika i šerifa Mek Gilisa.

— Sada si pokazao da ništa ne vrediš, šerife. Ni ti ni ta tvoja volina niste u stanju da sačuvate jednog jedinog zatvorenika. Baš ste mi dični čuvari zakona.

Mek Gilis samo savi glavu. Nije znao šta da kaže. U neku ruku čovek je bio u pravu. Ni su uspeli da sačuvaju zatvorenika.

— Mister Holm, evo odmah ću da krenem za njima. Obećavam vam da ću sigurno da ih uhvatim. Videćete. Doneću vam ih uvezane kao pakete. Idem odmah — počeo Mek Gilis da uverava Taunsenda.

Ovaj samo prezrivo odmahnu rukom.

— Ja se vraćam kući. Javiću se za nekoliko dana da vidim da li si uspeo ili ne. Momci, tražim tri pratioca — reče zatim obraćajući se ljudima koji su ga okruživali.

Trojica momaka odmah podigoše ruke. Kad im on klimnu glavom kretoše za njim.

Četvorica jahača prošla su na samo tri metra od skrivenog Dona Garfilda. Kada su odmakli do kraja ulice on reče sestri.

— Brzo na konja idemo za njima. Ovog puta mi neće izmaći.

I tako se dvoje mladih još jednom uputi putem kojim su tek prispeli u grad.

Ma koliko da mu se žurilo Don je pazio da ih progonjeni ne primete. Momak nije znao koliko će dugo morati da jaše. I on i Sara su bili umorni i gladni. Međutim, pomisao da će uskoro moći da se osveti ublažio je sve druge muke.

Pit Taunsend je jahao sve do mraka. Tek kada je noć počela da osvaja on dade znak ljudima da se ulogore. Jeli su bez reči a zatim plegali oko vatre.

Don i Sara se nisu usuđivali da zapale vatru bojeći se da ih neko iz grupe Pita Taunsenda ne primeti.

Nisu ni sanjali da je njihovo prisustvo već primećeno. Srećom primetili su ih Buč i Kid. Sačekali su da padne mrak a onda se Buč prvi prikrao. Kada je bio dovoljno blizu on tiho pozva momka. Don skoči i poteže kolt ali onda prepoznade glas iz mraka.

— Vi... kako ste nas našli? Kako ste se našli ovde?

— Našli smo vas slučajno. Moj ortak i ja krenuli smo na ovu stranu i eto nas opet zajedno. A vi, gde ste se uputili?

— Don je prepoznao ubicu našeg oca, po drugi put. Prvi put to zamalo nije platio glavom. Zato smo sad oprezniji — požuri Sara da objasni.

— Gde se nalazi taj čovek?
— upita Kid koji je u međuvremenu prišao bliže?

— Tamo su u onoj kotlini iza one gomile kamenja i žbunja.

Nešto natera Kida da postavi sledeće pitanje.

— Kako izgleda taj čovek?

— Visok je, mršav, kosa mu je skoro sasvim seda, a oči...

— Oči su nalik očima ptice grabljivice sa nekim odsjajem ludila — zar ne?

— Da, baš tako. Vi ga poznajete?

— Upoznao sam ga i umalo da završim kao vaš otac.

Jedno vreme vladala je tišina. Onda Kid reče.

— Najverovatnije se sada vraća kući. Ranč mora da mu se nalazi negde između Rio Loba i Karoline. Ostaje nam jedino da ga pratimo i iskoristimo pogodan trenutak za napad. Hajde sada da se odmorimo — zaključi Kasidi.

Kada su narednog jutra ustali — kotlina u kojoj je prethodne večeri zanoćio Pit Taunsend sa svojim pratiocima bila je prazna. Za pukovnikom je ostao samo pepeo logorske vatre.

Kid besno opsova, ali ga Buč umiri.

— Ništa nismo izgubili. Evo, pogledaj, tragovi su sasvim jasni. Pratićemo ih dalje.

Brzo su pojeli nekoliko zalogaja nađenih u bisagama ukradenih konja a zatim nastaviše put.

Međutim ni narednog dana nisu imali prilike da se nepri-mećeni približe Taunsendu.

Trećeg jutra u daljini ugledaše obrise zgrada nekog ranča. Pošto je Taunsend jahao pravo prema njemu shvatiše da

je ubica stigao nadomak svoje kuće.

Don poče besno da psuje, ali ga Sara umiri.

— Sada bar znamo gde je. Moraće kad tad da izađe iz kuće. Smiri se. Kada smo čekali ovako dugo možemo još nekoliko sati.

*
* *

Pukovnik je bio nervozniji nego obično. Nešto zbog gubitka para a još više zbog Kido-vog bekstva i nestanka Dona Garfilda iz zatvora. Postao je prosto nepodnošljiv.

Prvo je njegov bes iskusio stari sluga Meksikanac a potom njegov sin Džoša.

— Momče kada ćeš konačno da postaneš pravi Taunsend? Toliko se trudim oko tebe a ti ništa. Pravi si mekušac. Ni ko lt ne umeš da držiš kako valja.

— Ali, tata, ja ne volim ko lt. Uostalom tu su Preskot, Kori i Tomson. Oni će da pucaju umesto mene. Ne moram ja da budem kao ti...

— Moraš, u tome i jeste stvar. Nisam ja stvorio ovoliko bogatstvo da ga ostavim nekom metiljavku. Moraš da budeš kao ja.

— Misliš i da vešam ljude kao ti — dodade momak i istog časa se ujede za jezik.

Pit Taunsend ga pogleda oštrim pogledom.

— Jeste i da vešaš ljude kao ja ako treba. Mi smo drukčiji, mi smo jači i naša reč mora da bude zakon. Samo tako ljudi će te poštovati.

— Zar si siguran da te poštuju? Pre bi se reklo da te se boje — drsko dobaci Džoša.

Žestok šamar pogodi ga po obrazu i on se zatetura. Suze mu potekoše niz lice.

— Plači, samo znaš da plačeš kao neka žena. Hajde, uzvрати mi kao, pravi muškarac — poče Taunsend da besni.

Momak se međutim okrete i istrča iz sobe.

Besan do, krajnjih granica pukovnik dohvati jednu skupocenu porcelansku vazu i tresnu je o vrata.

Posluga se učuta. Znali su da je najbolje da postanu nevidljivi kada se njihov gazda nađe u ovakvom raspoloženju.

Pit je besneo još neko vreme a onda ode u svoju sobu i zaključa se. Nije izlazio sve do narednog jutra. Tada je zatražio konja i sa Tomsonom izjahao u preriju.

Don je skočio od radosti kad je video kako njegov zlotvor napušta sigurnost dvorišta ogradenog visokim zidom i odmah skoči na konja. Odjurio je tako brzo da je Kid jedva uspeo da osedla konja kada se Don izgubio sa vidika.

Prokleti tvrdoglavko. Neće ništa da uradi a može da strada.

Buč htjede da jurne za njim ali mu Kid dobaci da ostane po red devojke.

Tek kada je stigao do kosine Kid uspe da ugleda Dona. Momak je jahao galopom nisko povijen po konjskom vratu. Prvi ga je primetio revolveraš Tomson. Odmah opomenu pukovnika a zatim okrete konja da dočeka nepoznatog jahača.

Pukovnik je pokušao da pre pozna momka koji je tako vra tolomno jahao ali nije uspeo. Prvo je pomislio da je reč o nekom njegovom jahaču, ali ta da vide da je konj kog je momak jahao lošiji od njegovih rasnih trkača.

— Ko bi to mogao da bude?
— reče više za sebe.

— Videćemo uskoro, gazda. Vi se za svaki slučaj držite iza mene — opomenu ga Tomson.

Možda bi Don i uspeo da uradi nešto više da nije prerano istrkao kolt iz pojasa. Taj ge-

st bio je dovoljan revolverašu da potegne i ispali tri hica velikom brzinom. Jedan kuršum zakači momka po ramenu a druga dva pogodiše konja koji se stropošta na zemlju. Usled velike brzine konj i jahač otklizaše još nekoliko metara pre nego što su se umirili.

Pit priđe da osmotri jahača ali momak je ležao licem prema zemlji.

— Okreni ga hoću da vidim ko je to — naredi Pit.

Tomson krete da posluša ali tada ugleda još jednog jahača koji je punim trkom grabio prema njima.

— Gazda eno još jednog. Prvo da sredim njega — reče i odmah krete u susret Sandens Kidu.

Ovog puta, međutim, nije pred sobom imao nestrpljivog i neiskusnog momka. Još se njegova ruka sa koltom podizala kada dva hica poleteše u njegovom pravcu.

Oba kuršuma pronađoše cilj. Pogoden u glavu i grudi Tomson izlete iz sedla.

Pit Taunsend opsova i onda okrete konja i pojuri nazad prema ranču. Kid prvo htjede da krene za njim ali mu onda pogled pade na ranjenog momka i on odustade. Prišao je bliže.

Momak je bio živ. Pokušavao je da se izvuče ispod ubijene životinje i glasno je psovao. Na ranu na ramenu nije se ni osvrtao. Bila je to više ogrebotina nego ozbiljna povreda.

— Zašto nisi sačekao ti, tvr doglavko — prekori ga Kid. U malo nisi stradao a do onog ubice ne bi ni stigao.

Don je pokunjeno ćutao.

Pošto ga podiže iza sebe na sedlo Kid krete natrag prema mestu na kome su ih čekali devojka i Buč.

— Je li sve u redu? — povika Kasidi kada su mu se dovoljno primakli.

Kid samo mahnu rukom. Ne što kasnije, dok je Sara previjala bratovljevu ruku Kid objasni Kasidiju.

— U redu je. Sada sam siguran da je ono moj čovek. Ali, sada će biti đavolski teško doći do njega. Čuvaće se i od sopstvene senke.. Moraćeš da smliš nešto pametno — reče Kid.

Ostatak dana proveli su skriveni u omanjem šumarku. Neprekidno su motrili na kapiju ranča očekujući da će Taunsend poći sa svojim jahačima da ih potraži.

Pukovnik je međutim odlučio da se zatvori iza visokog i debelog kamenog zida.

Kada je ponovo pala noć Don je postao nervozan. Sara je to odmah primetila.

— Done, molim te, nemoj da opet napraviš neku glupost.

— Ti izgleda zaboravljaš da nam je onaj tip ubio oca i da je i meni namenio istu sudbinu. Moja je dužnost da mu se osvetim i ja ću to da učinim — uzvratila Don oštrim ali tihim glasom.

— Ali zašto to ne uradiš sa ovim ljudima. Oni su očigledno sposobniji i iskusniji od tebe — nastavi Sara uporno.

— Ha, misliš da su bolji za to što su stariji. E, pa pokazću ti ja ko je Don Garfield.

Bilo je to sve što su progovorili. Sara je legla na metar dalje od brata i trudila se da što duže ostane budna. Bojala se da Don ne preduzme nešto nesmotreno.

A, momak je baš to i učinio. Kada je devojku san konačno savladao on se diže i otpuza četvonoške do prvog žbuna. Kada se uverio da je njegov manevar prošao neopažen, nastavi sve brže da odmiče od malog logora. Kada se našao kojih sto tinak metara dalje on se diže i potrča preko brežuljkastog terena.

Ranč je bio tek na kojih hiljadu metara dalje i konj mu

uopšte nije bio potreban. Lako je stigao do visokog zida a onda su nastale teškoće. Posle mnogo muka našao se na vrhu zida. Zato skoči sa zida i krete prema jednom od poluosvetljenih prozora. Načinio je tek tri četiri koraka kada mu se na vrat sruči duga crna senka na čijem su kraju plamtela dva zlatnožuta oka.

Momak pade više od straha i skameni se kad tik ispred lica ugleda veliku čeljust crnog ovčarskog psa. Na bleđoj mesečini oštri očnjaci bljesnuše sa blasno.

— Mir Zmaje, mir — povika neko.

Uskoro Don bi opkoljen. Trojica stražara držala su ga na nišanu.

— Hajde protuvo, diži se — naredi jedan od stražara i mu nu ga čizmom u rebra.

Momak s mukom ustade i krete. Uskoro je stajao pred pukovnikom Taunsendom.

— Vidi vidi, štene nije moglo da izdrži. Znači ti si pokušao da me napadneš jutros dole na livadi? E, pa lepo. Sada ćeš da dobiješ ono što si zaslužio. Ljudi, vodite ga u dvorište.

Bez reči ljudi poslušашe. Uskoro se Don našao pored zida, tačno ispod debele grede koja

je dobrih metar i po virila iz zida.

— Vešala! On će da me obes — gotovo kriknu momak.

Pukovnik pročitа strah u nje govim očima i počе da se smeje. Isprva tiho a onda sve glasnije. Njegovi ljudi su ćutali dok im se nešto ledeno pelo uz leđa.

— Ha, osetio si šta ti se sprema, zar ne? Ljudi, okaćite ga — naredi.

Mladić izgubi oslonac i nađe se na kolenima. Dva para snažnih ruku lako ga podiže dok je treći ćovek prilazio sa lasom u rukama.

— Ćekajte. Obesite ga za ruke. Neka ujutro njegovi ortaci prvo malo uživaju u prizoru — predomisli se Taunsend.

Don odahnu ali za kratko. Ispoćetka mu se ćinilo da će lako podneti da visi tako vezan. Bio je jak, snažnih ruku i širokih ramena. Međutim već posle pola sata oseti kako snaga ćili iz njega. Sat kasnije već je počeo da stenje a posle dva sata prvi jauci izbiše iz njegovih usta.

Sara se baš tog trenutka trgla iz sna. Odmah baci pogled na ležište pored sebe i prigušeno kriknu. Istog ćasa Kid se stvori pored nje s koltom u rukama.

— Šta je bilo, devojko?

— Don. Don je nestao. Bojim se da je...

Devojka poče glasno da jeca dok su joj suze sve brže lile niz obraze.

— Oh Done, zašto si to uradio... zašto nisi poslušao šta sam ti rekla? — nastavi devojka tiho da govori.

Kid se izmače u stranu a Buč priđe bliže. Posle nekoliko trenutaka bili su sigurni da je momak otišao da obavi posao sam.

— Sada ništa ne možemo da uradimo — reče Buč. Sačekamo jutro. Ako su ga ubili on da je već kasno, a ako nisu on da to neće ni pokušavati pre novog dana. Onaj ludak očigledno voli da ima publiku za ono što radi.

Ostatak noći, kojih dva sata proveli su budni. Kad je sunce obasjalo okolinu prvo što su ugledali u dvorištu ranča bilo je jedno telo koje se ljuljalo na jutarnjem vetru.

Sara kriknu pomislivši da joj je brat obešen, i pade ničice na zemlju. Buč joj priđe i poče da je lupka po obrazima.

— Momak nije obešen. Okačili su ga za ruke — obavesti ih Kid koji je imao izvanredno oštar vid. Još uvek imamo šanse.

Kao da su hteli da ga demantuju ljudi pukovnika Taunsenda se pojavise svud okolo na zidu. Svi su bili naoružani.

Sati su sporo prolazili. Sara je čas bila svesna čas se nalezila u nekakvom polusvesnom stanju. Čas je ćutala, čas ih molila da pođu i pomognu njenom bratu. Dvojica odmetnika nisu bila načisto šta da urade. Ako krenu po danu krenuće u sigurnu smrt. Po mraku će ipak imati više izgleda — ali do tle bi za Dona moglo da bude prekasno. Ipak odlučiše da sačekaju mrak. Kid jednog trenutka pozva Buča. Trojica momaka su u dvorištu ranča skidala Dona sa direkta. Jedno vreme nije se ništa događalo a on da su momka ponovo okačili.

Ovog puta obesili su ga za noge.

Kid poče besno da psuje. On je u svojoj odmetničkoj karijeri pobio mnogo ljudi, ali ni jednog od njih nije mučio. Sada je bio u takvom raspoloženju da bi Pita Taunsenda mogao da secka na komadiće i to perorezom.

— Ne znam kakva bi smrt bila dovoljno strašna za onog manijaka — reče posle dugog ćutanja.

Iako sporo, vreme je ipak prolazilo. Tako najzad stiže i

sumrak, a onda i noć. Stražari sa zida su nestali. Znači, zaključki Kasidi rančer ima unutar zidova neke mnogo opasnije čuvare. To je i saopštio Kidu.

— Najverovatnije ima pse čuvare. To je sada u modi — reče ironično Sandens Kid.

Nije međutim bio svestan da je od prve pogodio.

Psi su nekoliko puta dolazili do Dona njuškali ga a zatim trčali dalje. Obilazili su oko kuće u gotovo identičnim intervalima.

Dve senke puzeći na indijanski način najzad stadoše u podnožju visokog zida. Dok su se odmarali Kid reče.

— Ja idem prvi. Pomoći ćemo mi da se popnem gore pa ako je sve u redu izvući ću i ja tebe.

Samo dva minuta kasnije nje govo vitko telo ležalo je na ravnom zidu. U dvorištu ispod njega nije bilo nikoga. Taman je hteo da skoči, kad iza ugla kuće ugleda senku psa čuvara. Prestao je i da diše. Pas dojurio nekoliko metara od zida, onjuši vazduh a zatim odjurio dalje.

Tod časa Kid pruži ruke i prihvati Kasidijeve šake. Uz malo napora i uz obilatu pomoć sa druge strane uspe da podigne Buča na zid.

Tiho, maločas sam video psa. Ko zna koliko ih ima — opomenu ortaka.

Povadiše noževe i lagano skočiše u dvorište.

Samo sekund kasnije na njih skočiše dva snažna psa.

Buč je svog napadača odmah dočekao na oštricu noža i životinja samo zacvile. Buč išču pa sečivo i sjuri ga još jednom pravo u srce zadihane životinje.

Kid je, međutim, imao više problema. On je u prvi mah ugurao psu u čeljust svoj šešir a onda izmahnio nožem. Prvi put je pogodio u rebro i sečivo kliznu u stranu. Na nesreću i sam odmetnik se okliznu i pade. Pas odmah kidisa. Ovog puta još žešće.

Sandens se pomeri u stranu i sada s leđa zadade udarac. Ovog puta na pravo mesto. Udarac je bio toliko jak da je sečivo njegovog noža jednostavno preseklo kičmu ovčarskog psa.

Brzo su se odšunjali dalje.

Nije prošlo mnogo vremena kada se sa druge strane dvorišta oglasi jedan od čuvara.

— Hej, Džeri, je si li video kerove. Nema ih već pet minuta.

— Ko zna možda su nešto nanjušili sa druge strane. Ja nisam čuo ništa sumnjivo — odazva se **Džeri**.

Neko vreme su ćutali a onda se onaj prvi glas opet javi.

— Džeri, pođi i pogledaj s te strane. Ja ću da proverim ovamo.

Istog trenu Buč i Kid poju-riše prema kući i sakriše se iza šimšira koji je rastao svud u-naokolo.

Onog trenu kada je sa mesta na kome su ležali mrtvi psi doprla vika, dvojica odmetnika krenuše po dogovoru na različite strane.

Kid je krenuo u kuću, a Buč prema mestu na kome je van pažnje svih i dalje u, nesvesti, visio, za noge obešeni, Don.

Buč, koji je odrastao na rančevima i otvorenoj preriji mogao je da se pohvali svojom veštinom puzanja. Prešao je čitavih trideset metara a da ga niko od ljudi koji su počeli da se movaju okolo nije primetio. Sada je stajao tik iza obešenog momka sakriven delom nje govim telom delom debelom senkom.

— Done, momče, je si li živ — upita tiho?

Njegovo pitanje ostade bez odgovora. On zatim liznu prste leve ruke i podmetnu ih pod nos i usta obešenog momka. Sasvim slab dašak koji je izlazio iz usta obešenog posvedoči da je momak još živ.

Buč tada odluči da rizikuje. Brzo preseče konopac kojim su Donove noge bile svezane i pu sti njegovo telo na zemlju. Od mah zatim dohvati kraj presečenog konopca i podiže ruke.

Svak ko bi bacio pogled na tu stranu video bi da obešeni i dalje visi na svom mestu. To da li je okrenut naglavce nije ni moglo da se vidi dok neko ne priđe bliže.

Probuđen vikom a još više nekim zlim slutnjama Pit Tausend izađe iz svoje sobe i stade na trem.

— Šta je bilo, zašto se derete? — povika.

— Gazda neko je preklao pse — javi se plašljivim glasom stražar.

— Pa šta čekate nađite uljeza!

— Tražimo ali kao da je u zemlju propao.

Pukovnik baci pogled prema vešalima. Tamo se obešeni momak lagano ljuljao.

— Nastavite da tražite prokleti bili. Ako ga ne nađete

neko od vas će se pridružiti onom momku tamo — nastavi Pit da preti.

Neko vreme je stajao na verandi a onda se trže. Pa ovako je izvanredna meta za svakoga ko je ušao u njegovo dvorište. A, taj ko je ušao, uspeo je da pobije i njegove savršeno dresirane pse. Znači momak je veoma opasan.

A, taj opasni momak sada je stajao nasred dnevne sobe osvetljene prigušenim fitiljom ve like lapme. Još je merkao mesto na kom bi mogao da se sakrije kada ugleda nekog momka kako lagano silazi niz stepenice. Momak se povodio u hodi. Kad je podigao ruku Kid ugleda flašu u njegovim rukama.

Brzo se povukao u stranu jer tog trenutka u sobu uđe i pukovnik Taunsend.

— Šta to radiš Džoša — dreknu kad ugleda flašu u sinovljevim rukama. Bacaj to odmah.

Momak međutim podiže flašu i otpi dobar gutljaj.

— Neću da bacim. Uostalom i ti piješ. Misliš da to ne znam, a? E, pa prevario si se znam. Znam i za tvoja putovanja do Rio Loba. Sve mi je ispričao Keri. Da, tvoj telohra-

nitelj je mrzeo i tebe i mene i zato mi je sve ispričao.

Taunsend pritrča sinu i istrže mu flašu a zatim je tresnu o pod.

— Ubiću te... je si li čuo? Ubiću te ako ne ućutiš.

— Hoćeš li? Da nećeš možda da me obesiš kao onog jadnog momka napolju kome si i oca obesio zato što... što si lud.

Snažan šamar odjeknu prostorijom. Zatim još jedan, pa još jedan...

— Momče, da li je to istina što si rekao? — začuše otac i sin istovremeno glas koji je dopirao negde ispod njih.

Istovremeno su se okrenuli. Dok je Džoša brisao krv sa usana njegov otac polako zavuče ruku u džep kućnog kaputa. Ugledali su stranca čija je plava kosa čudno svetlela pod prigušenim svetlom lampe.

— Pitao sam te nešto, momče? Ili da pitam vas, pukovniče ili mister Holm — kako više volite?

— Ko si ti i šta hoćeš? — povika Pit i dalje nadmenim glasom.

— Ja? Možda sam ja tvoja smrt, ko to zna. A došao sam po tebe. Treba da položiš račune jednom momku i jednoj de

vojci. Bar njima — za ostale ne znam. Možda treba i tvoj sin da plati. I on je tvoje demon-sko seme.

Mladi Taunsend zadrhta. Ovaj momak dole sa koltom u ruci će da ih ubije! Ubiće i njega.

— Ne... mister... ne mene... ja sam protiv njega... ja nisam nikoga obesio. Molim vas ne mene...

Glas mu pređe u jecanje.

Kidu se sve to zajedno smuči. Zato mu je pažnja možda u trenutku i popustila. To je bilo dovoljno Pitu da istrgne dvocevni »deringer« i ispali me tak u glavu svog jedinca.

— Idi u pakao, prokleta kukavico. Takav sin nije za dželata iz Montane. Ha! ha! ha!

Već sledećeg trena, dok se telo njegovog sina kotrljalo niz stepenice on ispali drugi metak prema Kidu a onda zavitla oružje na njega.

Kid se saže da izbegne udarac i pukovnik mu izmače za tren. Odmetnik brzo ispali dvatri hica za njim — ali bilo je kasno. Poludeli čovek već je bio iza **debelih hrastovih vrata** svoje spavaće sobe na spratu.

Kid preskoči mladićevo mrtvo telo a onda preskačući sve

po tri stepenika stiže do masivnih vrata. Dohvati kvaku iako je unapred slutio da ji zaključana. Tako je i bilo. Kid se pomeri u stranu a zatim ispali dva metka u bravu.

Zazveča metal a iverke tvrdog drveta poleteše na sve strane. Brava najzad popusti.

Kid udari nogom u vrata i odgurnu ih do kraja.

Tada u deliću sekunde ugle da Pita Taunsenda na ivici prozora. Brzo nanišani ali promaši. Povuče okidač još nekoliko puta. Tada se seti da nije, kao što je to obično radio, napunio oružje posle pucanja.

Besno opsova i potrča u sobu u trenutku kad telo Pita Taunsenda izlete kroz prozor.

— Pobeže prokletnik — gotovo viknu Kid i potrča ka prozoru.

Tada umalo licem ne nalete na zategnuti konopac. Neverujućim sopstvenim očima pogleda kroz prozor.

Na kraju konopca, kao da mu se ruga, visilo je telo ludog pukovnika Taunsenda — dželata iz Montane, kako je sam sebe pre nekoliko minuta nazvao.

Kid jednostavno klonu na pod.

Ljudi su se bez reči okupili ispod obešenog gazde. Više nikome nije padalo na pamet da juri za nevidljivim uljezom. Isto tako niko se nije osvrnuo kada je nestalo telo sa vešala.

Svi su bili ravnodušni.

Svi osim jednog čoveka.

Preskot je stajao nedaleko od ubijenog Džošue i čekao. Čekao je da Sandens Kid siđe.

Video ga je nejasno trenutak pre nego što je plavokosi revo lveraš pojurio za Taunsendom. Video i prepoznao.

Kada se Kid konačno pojavio na vrhu stepeništa on ga oslovi.

— Zdravo Kide.

Kid se trže. Sa ove daljine nije mogao da prepozna lik čoveka koji ga je oslovio. Ali zato je prepoznao sve drugo.

I pognuti stav i ruku koja je nepomično visila kraj drške kolta i nisko pripasanu futrolu.

— Šta želiš — upita Kid ma da je unapred znao odgovor.

— Tvoj skalp Sandens Kide.

Dalje reči bile su suvišne.

Plavokosi odmetnik laganim korakom krete niz stepenice, a Preskot počeo da uzmiče. Zaustavio se tek kada je stigao blizu suprotnog zida.

Razdaljina između dvojice boraca bila je jedva pet koraka. Na toj razdaljini ni osrednji strelac nije mogao da promaši.

— Ti si zvao, ti potegni prvi — reče Kid.

Preskot se samo suvo osmehnulo a onda brzo poteže.

Kid je pucao kao na strelištu. Pucao je tri puta i svaki put je opodio.

Preskot dohvati zavesu na prozoru, pokuša da se zadrži ali zavesa nije izdržala. Pucketanje drveta naruši tišinu i na jamnik ludog pukovnika pade.

Obračun je bio okončan.

Pravda za obešenog Toma Garfilda bila je zadovoljena.

Jutro je bilo svedok dirljivog rastanka dvoje mladih sa odmetnicima.

Sara nije mogla da zaustavi suze dok je grčila čas Buča čas Kida.

— Hvala vam što ste mi spasili brata — najzad uspe da promuca. Hvala vam do neba.

Odmetnici samo odmahnuše rukama.

— Hajde pametnjakoviću —
pozva Kid Buča. Ovde više ne-
mamo šta da tražimo. Odjed-
nom mi se ide na sever.

Kada su već odmakli Sara
se seti da ne zna ni njihova i-
mena. Čula je jednom nešto
kao Longbaf i to je bilo sve.

— Hej, kako se zovete že-
lim da upamtim vaša imena?
— povika.

— Buč i Kid devojko, samo
toliko. Buč i Kid — doviknu
Kasidi i mahnu joj još jednom
šeširom.

K R A J

ROTO—ROMANI

VELIKA NAGRADNA IGRA

Dragi čitaoci naših romana, Redakcija za sve vas organizuje veliku nagradnu igru. Imate šanse da postanete dobitnik neke od vrednih i brojnih nagrada. U ovom i sledećem broju BUČ KASIDIJA I KIDA (broj 68 — april i 69 — maj) naći ćete pitanja na koja treba da pošaljete tačan odgovor.

Pošto popunite oba kupona, isecite ih i oba zalepите na poledinu dopisnice. Kupone pošaljite na adresu: 32300 Gornji Milanovac, T. Matijevića 4.

Vaši odgovori treba da stignu u redakciju najkasnije do 18. maja, kada ćemo žrebom izvući imena dobitnika.

Rezultate nagradne igre objavićemo u junskom broju BUČ KASIDI I KID, broj 70.

NAGRADE

2 putovanja u PARIZ
15 poklon-paketa BUČ KASIDI I KID
10 majica BUČ KASIDI I KID
10 knjiga TOM WEST

100 sitnica:

25 kompleta za YAMB
20 pepeljara EUREKA
10 usnih harmonika
10 štitnika za sunce
10 albuma za slike
8 kapa za sneg
6 garnitura »domino«

Nagradno pitanje broj 1

Glumački par sa slike proslavio se u filmu »Buč Kasidi i Kid«. Zna li kako se ovi glumci zovu? Odgovor upišite u priloženi kupon.

BUČ KASIDI I KID KUPON 1

Glumci sa slike su _____

Ime i prezime _____

Adresa _____

U SLEDEĆEM
BROJU

NASMEJ SE
I UMRI

